



HLAS SRDCA

„Veru hovorím vám: Medzi tými, čo sa narodili zo ženy, nepovstať nik väčší ako Ján Krstiteľ.“

(Mt 11, 11)

ŠTVRŤROČNÍK RÍMSKOKATOLÍCKEJ FARNOSTI RIMAVSKÁ SOBOTA

Ročník V.
Číslo 2.
December 2020



Ruženec - zrnká lásky

Tak, ako potôčiku voda život dáva
a lúka žije poľným kvetom,
tak nech slnko stále úsmev máva,
tak nech radostný ruženec znie svetom.

Ukáž mi Pane svoje cesty,
ja po nich len tiahnuť chcem!
Odpust' mi chvíle plné strachu,
s ružencom v ruke zvíťazím, to viem!

Fialka malá, ukryva sa v kríku,
a svetlo z nebies hľadá slnečnici kvet.
Nech modlitby dôjdu pred trón vo vetríku!
Nech bolestný ruženec odrieka celý svet!

Nielen z chleba žije človek,
to Bože, veľmi dobre viem.
Pamäтай Pane na mňa
vo svojom milosrdenstve
tam spočinúť túžim, chcem.

Ked' slnko svieti, ked' hromy bijú, ked'...
Po vodách búrlivých za ruku ma ved'!
Mária, ty priviň ma k sebe, chcem tvojim byť!
A ruženec slávostný, chcem svojim
životom žiť!

Nech zákon Boží pevná kotva
v srdci drží mojom
Mária, jedine ty si pre mňa
pravej lásky zdrojom!
Mária, Matka naša, čo hlavu hada rozšliapala,
a o všetkých nás sa tak láskavo postarala.

Boris Deák

Vianoce prídu aj tak

Nikto z nás by si ani nepomyslel, že príde čas, keď si veľmi nebudeme môcť plánovať svoje aktivity v dlhšom časovom horizonte, pretože stačí zvýšená teplota, strata chuti či čuchu a izolácia rodiny alebo jednotlivca je na svete.

Aj toto číslo nášho farského časopisu, ktoré držíte vo svojich rukách, malo byť vydané tak, ako zvykneme pred slávnosťou Všetkých svätých, preto sme niektoré články ponechali a doplnili do tohto vianočného vydania. Keď píšem tieto riadky, nie som si úplne istý či nebude lockdown alebo iné obmedzenie, ktoré nám znemožní toto číslo vydať a distribuovať. To je tá nová skúsenosť, ktorá nás učí azda viac ako inokedy žiť Ježišove slová: „Nebudte ustarenený o svoj život ...“ (Mt 6,25)

Napriek tomu všetkému, či už budeme zatvorení doma alebo budeme môcť byť na sv. omši v našom kostole, Vianoce prídu aj tak. Nebojme sa, Ježiš na nás nikdy nezabudne. Ved' on sa chce predovšetkým narodiť v našich srdciach a to sa dá aj keď bude lockdown. On je ten, ktorý nás učí milovať, učí nás láske. Ak dokážeme prinášať ľuďom lásku, pretože Boh je Láska, tak im vlastne prinášame Boha. A práve Vianoce sú tam, kde sa žije Láska.

Viem, že naše deti, sú už znechutnené z toho, že nemôžu byť fyzicky so svojimi spolužiakmi v škole. Rodičia zase z detí, ktoré neraz okrem „odobratia stravy“, nevyjdú zo svojej izby celé hodiny. Byť zatvorený pred týmto svetom, neznamená byť zatvorený pred svojou rodinou, ľuďmi s ktorými zdieľam niekoľko metrov štvorcových obytného priestoru. Ved' práve o tom je rodina a najmä tá Svätá, ktorú si všímame zvlášť počas Vianoc, keď slávime liturgicky sviatok Svätej rodiny: Ježiša, Márie a Jozefa. Oni nám ukazujú súdržnosť, starostlivosť, radosť, záujem, ktorý prežívajú všetci jej členovia. Ved' práve vtedy sú Vianoce,



ked' v našom rodinnom spoločenstve, ako som už spomenul, ľudia zažívajú lásku, ktorú im ja a ty prinášame a tak im prinášame Boha.

A čo sú vlastne Vianoce?

Boh prichádza na túto zem v malom dieťati. Boh – Láska, si zbral ľudskú prirodzenosť, aby sa On - Boh stal jedným z nás. Aby nás naučil ako máme správne žiť, milovať, radovať sa, niesť svoj kríž, víťaziť nad sebou samým, ale hlavne preto sa Boh pripodobil nám ľuďom, aby sme sa my svojím každodenným spôsobom života pripodobňovali Jemu. Tu pripomienim slová sv. J. H. Newmana, ktoré som citoval aj v lete vo farskom časopise. Svätý John Henry Newman kedysi povedal: „*Žiť znamená meniť sa a byť dokonalým znamená meniť sa často.*“ Boh dáva každému z nás deň čo deň na to, aby sme počúvali a nasledovali Ježiša. Preto, kiež by sme sa menili často – ba deň čo deň!

Všetkým vám chcem popriat milostiplné a požehnané sviatky Božieho narodenia s vďačnosťou v srdci za všetko čo mnohí z vás robíte pre mňa, mojich kaplánov, život farského spoločenstva či kostol, ale i pre svojich blízkych. Nech vás pohľad do betlehemských jasiel uistí v slovách:

„*V jasličkách na slame,
schúlený je tíško,
my ho už poznáme,
to je nás Ježiško.*“

Rastislav Polák, dekan - farár

Pozvanie k úcte sv. Filomény



Možno vás prekvapí moje pozvanie k úcte sv. Filomény, ktorá je v našich krajoch ešte málo známa.

Média nám dennodenne ponúkajú senzácie, zaručene presné informácie a pod...

Pre nás veriacich 21. storočia môže byť sv. Filoména takoto senzáciou. Jedným z dôvodov oživenia úcty k sv. Filoméne je, že svet dnešných čias potrebuje obnoviť kresťanskú autenticitu, statočnosť, mravnosť. Sme svedkami rôznych útokov na cirkev, rodinu ale najmä na mladú generáciu. Aby sme odrazili tieto útoky, potrebujeme duchovných vodcov, skutočných kňazov a zasvätené osoby. Nesmieme zabudnúť, že List Hebrejom, ktorý možno nazvať hymnom na kňazstvo a vieru, nám pripomína: „*Lebo každý velkňaz, vybratý spomedzi ľudí, je ustanovený pre ľudí, aby ich zastupoval pred Bohom...*“(5,1).

Preto vás všetkých chcem pozvať na pravidelné sv. omše každú poslednú sobotu v mesiaci ráno o 7:30 h na úmysel za kňazov, nové kňazské povolania a zasvätené osoby, kde budeme pred sv. omšou o 7.00 ružencom sv. Filomény prosiť na uvedené úmysly. Veľkým ctiteľom sv. Filomény bol sv. Ján Mária Vianney, farár z Arsu, ktorý šíril úctu knej nielen v celom Francúzsku, ale aj za jeho hranicami.

Sv. Filoména je: patrónkou detí a mládeže, ochrankyňou mladých párov, utešiteľkou zarmútených matiek, ktoré vzývajú o materiálnu i duchovnú pomoc pre svoje deti, je pomocnicou študentov, je orodovníčkou podnikateľov a pomocníčkou vo finančných problémoch, je patrónkou kňazov, misií, pomocnicou ku konverziám a návratom k sviatostiam, je mocnou orodovníčkou vo všetkých beznádejných záležitostiach.

Zaujímavý životný príbeh sv. Filomény nájdete v knihe „Dcéra sveta“, ktorú si môžete spolu s ružencom zakúpiť v našej predajni Zdenka.

Katarína Žolnírová

LORETÁNSKE LITÁNIE BOLI DOPLNENÉ

Z rozhodnutia Sväteho Otca Františka budú do Loretánskych litánií pridané tri nové invokácie k Panne Márii. Oslovaná bude ako „Matka milosrdenstva“, „Matka nádeje“ a „Útechu migrantov“.

Pápež František ako interpret tohto cítenia po prijatí vyjadrených túžob ustanovil, aby sa do formulára litánií Panny Márie nazývaných Loretánske, vložili invokácie „*Matka milosrdenstva*“ (Mater misericordiae), „*Matka nádeje*“ (Mater spei) a „*Útechu migrantov*“ (Solacium migrantium).

Prvá invokácia bude zaradená po oslovení „Matka Cirkvi“, druhá po „Matka Božej milosti“ a tretia po „Útočisko hriešnikov“.

Loretánske litánie

Pane, zmiluj sa. Pane, zmiluj sa.
Kriste, zmiluj sa. Kriste, zmiluj sa.
Pane, zmiluj sa. Pane, zmiluj sa.

Otec na nebesiach, Bože, zmiluj sa nad nami.
Syn, Vykupiteľ sveta, Bože, zmiluj sa nad nami.
Duch Svätý, Bože, zmiluj sa nad nami.
Svätá Trojica, jeden Boh, zmiluj sa nad nami.

Svätá Mária,
Svätá Božia Rodička,
Svätá Panna panien,
Matka Kristova,
Matka Cirkvi,
Matka milosrdenstva,
Matka Božej milosti,
Matka nádeje,
Matka najčistejšia,
Matka najnevinnejšia,
Matka panenská,
Matka nepoškvrnená,
Matka hodna lásky,
Matka obdivuhodná,
Matka dobrej rady,
Matka Stvoriteľa,
Matka Spasiteľa,
Panna najmúdrejšia,
Panna hodna úcty,
Panna hodna chvály,
Panna mocná,
Panna dobrovodomá,
Panna verná,
Zrkadlo spravodlivosti,
Sídlo múdrosti,
Príčina našej radosti,
Príbytok Ducha Svätého,
Príbytok hoden cti,
Vznešený príbytok nábožnosti,
Ruža tajomná,
Veža Dávidovho mesta,
Veža zo slonovej kosti,
Dom zlatý,
Archa zmluvy,
Brána do neba,
Hviezda ranná,
Uzdravenie chorých,
Útočisko hriešnikov,
Útechu migrantov,

oroduj za nás.

Útechu zarmútených,
Pomocnica kresťanov,
Kráľovná anjelov,
Kráľovná patriarchov,
Kráľovná prorokov,
Kráľovná apoštолов,
Kráľovná mučeníkov,
Kráľovná vyznávačov,
Kráľovná panien,
Kráľovná všetkých svätých,
Kráľovná počatá bez poškvry dedičného hriechu,
Kráľovná nanebovzatá,
Kráľovná posvätného ruženca,
Kráľovná rodiny,
Kráľovná pokoja,

Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta,
zlútuj sa nad nami, Pane.
Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta,
vyslyš nás, Pane.
Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta,
zmiluj sa nad nami.

V. Oroduj za nás, svätá Božia Rodička.
R. Aby sme sa stali hodni Kristových prisľubení.

Modlime sa.

Pane a Bože náš, dopraj nám tešiť sa zo stáleho zdravia tela i duše a na mocný príhovor preblahoslavenej Panny Márie ochraňuj nás v ľažkostiah tohto života a priveď nás do večnej radosti.
Skrze Krista, nášho Pána.
R. Amen.

Zdroj: www.tkkbs.sk/

Jana Marcineková

LITURGICKÝ SLOVNÍK

Pokračujeme v približovaní si jednotlivých postojov a gest v liturgii, aby sme lepšie pochopili ich význam.

BOZK – v čase zrodu kresťanstva bol okrem iného prejavom pozdravu a úcty. Do kresťanskej liturgie bol zavedený ako nadprirodzený symbol lásky, bratstva a pokoja a vzájomnej zhody. V karolínskych časoch bral celebrant bozk pokoja z oltára a odovzdával ho jednému z najvyššej hierarchie. Ten ho odovzdal ďalej, až obsiahol všetkých prítomných. Neskôr sa obmedzil len medzi duchovných. V dobe ne-

skoršieho stredoveku sa bozk rozšíril zavedením pacifikálu (zvyčajne to bol nejaký reliktiár, alebo kríž). Pacifikál pobožkal najprv celebrant a postupne ho miništrant dával bozkávať prítomným. Tento zvyk najdlhšie zotrval napr. vo sv. omšiach za novomanželov až od našich čias.

V kresťanskej liturgii sa od staroveku bozkáva oltár na znak úcty Krista a jeho obety na kríži. Na znak úcty voči Kristovi je aj pobožkanie knihy Evanjelia.

Okrem iného pobožkanie oltára, reliktív svätých a sv. obrazov, ktoré mali povest milosti, sa spájalo s prenášaním

sily z týchto svätých na človeka, ktorý tieto predmety pobožkal (zvlášť reliktie svätých).

Bozkávanie biskupskeho prsteňa a ruky knaza bolo prijaté v liturgii od IX. stor. a znamenalo úctu ako pre reprezentantov Boha.

Znakom najväčšej pokory a úcty je pobožkanie nôh v liturgii Zeleného štvrtku. Aj na Veľký piatok je adorácia pred krížom, pri ktorej všetci poklánajú, spojená s bozkom sochy Krista na kríži. Toto uctenie si kríža bozkom pretrváva aj pri poklone Najsvätejšej sviatosti pri Božom hrobe.

ZNAK POKOJA – v obnovenej liturgii bozk pokoja nahrádza znak pokoja. Voľbou tohto znaku Apoštolská stoliča ponechala na teritoriálnej vrchnosti. U nás biskupi vybrali ako znak pokoja podanie ruky najbližším osobám pri hovorení: „*Pokoja a bratská láska nech je medzi nami*“. V úvode k Rímskemu misálu Pavla VI. v článku 56b čítame: „*Veriaci si navzájom prejavujú lásku skôr, ako budú mať účasť na tom istom Chlebe*“.

ZNAK KRÍŽA – gesto, s ktorým sa najčastejšie stretávame v liturgii (aj mimo nej). Pripomína diela vykúpenia vykonané Kristom na kríži. Je symbolom viery a žriedlom Božích milostí.

Prastarým zvykom kresťanov bolo robenie znaku kríža na osoby, predmety a na seba samých. Tento znak spásy ich sprevádzal od chvíle prebudenia zo sna do odobrania sa na nočný odpočinok. Mnoho cirkevných otcov sa opieralo o robenie znaku kríža ako o obrovskú pomoc v pokušeniach a ako o gesto, ktoré nás má sprevádzat pri každej činnosti.

Malý krížik robili kresťania v III. stor. najprv jedným prstom na čele, značne neskôr v VIII. stor. bol k nemu pridaný znak kríža robený na ústa a v X. stor. na hrudi. Tento zvyk sa zachoval až dodnes na začiatku čítania sv. Evanjelia.

Veľký znak kríža je v liturgii až v XII. stor. Robíme ho pravou rukou z čela na hrud', a z ľavého ramena na pravé. Je aj znakom súkromnej modlitby každého kresťana.

Znak kríža je typickou kresťanskou formou požehnania seba a iných. Pritom vypovedané slová: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ zvláštnym spôsobom sprítomňujú sviatosť krstu, priyatú v mene Najsvätejšej Trojice. Používaním svätej vody posilňuje toto požehnanie ako ochranu pred zlým a výraznejšie pripomína krst.

VKLADANIE RÚK – v liturgii patrí tento obrad k najstarším. Siahá až do čias Krista, ktorý veľakrát vkladal ruky na deti alebo na chorých (porov. Mk 7,33; 10, 16; Lk 4, 40; Sk 6, 6; Tim 1, 6). Svoj význam naberá podľa obradu, v ktorom sa udeľuje. Pri udeľo-

vaní požehnania sa ruky vkladajú ako symbol milosti Trojedineho Boha, prameňa všetkej milosti. V obrade kňazskej vysviacky vkladanie rúk znamená odovzdanie kňazskej moci. Pri obrade pomazania chorých po vzore Krista, ktorý kládol ruky na chorých a ich uzdravoval (aj posadnutých zlým duchom považujeme za chorých, preto sa na nich kladú ruky pri vyslovovaní exorcizmu nad nimi). Aj pri obrade krstu sa modlitba exorcizmu spája s vkladaním rúk.

Vo sv. omši sa vystierajú ruky nad obetenými darmi počas modlitby k Duchu Svätému, aby sa tieto dary stali Telom a Krvou Ježiša Krista. Na konci sv. omše zas celebrant udeľuje slávnostné požehnanie, keď vystiera ruky nad veriacimi a hovorí slová požehnania.

ROZTIAHNUTIE RÚK – najstaršia forma postoja kňaza pri modlitbe, ktorá sa zachováva. Toto gesto naznačuje, že adresátom modlitby je Pán Boh. Symbolizuje človeka, ktorý sa s celou dôverou obracia na Boha a očakáva od neho pomoc. Niektorí v ňom videli podobnosť s Vykupiteľom, ktorý sa takto modlil na kríži. V starobylom kresťanstve boli tieto postoje praktizované všeobecne, čo môžeme vidieť aj na maľbách v katakombách.

V súčasnosti kňaz s rozopätými rukami prednáša omšové modlitby. Kňaz rozopína ruky, keď ich pozdravuje, aby si uvedomili prítomnosť Pána a keď ich vyzýva k modlitbe, aby Boh prijal obetené dary.

ZLOŽENIE RÚK – tento zvyk skladania rúk s vystretými prstami sa začal praktizovať až v XIII. stor. odvádzalo sa od francúzkej formy vzdávania holdu predstaveným. Vazal so zloženými rukami vystupoval pred svojho predstaveného, od ktorého dostával vonkajší znak moci. Tento obrad vošiel do kňazských svätení, kde kandidát kňazstva vkladá svoje zložené ruky do rúk biskupa, slúbujúc jemu a jeho nástupcom úctu a poslušnosť.

Symbolizuje povznesenie duše k Bohu a odovzdávanie sa mu s vierou. Je znakom podrobenia sa jeho vôle ako najvyššiemu Pánovi.

BITIE SA DO PRS – pochádza zo staroveku. Hoci bolo známe v rôznych predkresťanských kultoch, od samého začiatku ho považovali za typicky kresťanské ako znak pokánia a lútosti nad hriechmi. Známy je úryvok z Evanjelia, kde mytník „*bil sa do prs, hovoriac: Bože, zmiluj sa nado mnou hriešnikom*“ (Lk 18, 13). Podobne, keď Kristus zomieral na kríži. Vtedy, keď dav videl, čo sa robí, „*sa obracal a bil sa do prs*“ s pocitom viny (Lk 23, 48). Je vhodné tam, kde text modlitby hovorí o pokáni, lútosti alebo hriechu: „moja vina“, „aj nás svojich hriešnych služobníkov“, „Panie, nie som hoden“, „zmiluj sa nad nami“, „Bože, buď milostivý mne hriešnemu“.

Má tiež za cieľ očistenie srdca, na ktoré tento symbol poukazuje. Sám Kristus hovorí: „*Zo srdca totiž pochádzajú zlé myšlienky*“ (Mt 15, 19).

UMÝVANIE RÚK – siahá až k počiatkom jestovania Cirkvi. Bolo spojené s nutnosťou, keďže celebrant si musel po prijatí obetených darov umyť ruky, kym pristúpil k ďalšej časti sv. omše. Zo začiatku chápaný ako praktický a hygienický, časom nadobudol symbolický význam, čo pretrváva až dodnes, keď si kňaz po príprave obetených darov umýva ruky, pričom hovorí: „Panе, zmy zo mňa moju vinu a očist' ma od hriechu“.

Jozef Gödri

Zdroj: P. Tarsycjucz Sinka CM, Liturgické symboly.

Sväty Otec vyhlásil Rok sv. Jozefa pri 150. výročí jeho titulu patróna Cirkvi

Pápež František vyhlásil mimoriadny Rok sv. Jozefa pri príležitosti 150. výročia vyhlásenia ženicha Panny Márie za patróna celej Cirkvi. Urobil tak dňa 8. 12. 2020 apoštolským listom Patris corde (S otcovským srdcom), v ktorom svätého Jozefa opisuje charakteristikami „milovaný otec“, „nežný a láskavý“, „poslušný“, „príjemajúci“, „tvorivo odvážny“, „pracovitý“ a držiaci sa v úzadí - „v tieni“.

POSVIACKA OBNOVENÉHO KRÍŽA



V predvečer sviatku Povýšenia svätého kríža, teda 13. septembra o 15:00h, v Hodine milosrdstva, ktorá je zároveň hodinou Smrti nášho Spasiteľa na kríži sa konala posviacka obnoveného kríža pri ceste smerom na Lučenec.

Od dávnej minulosti ľudia stavali kríže pri východe z obcí či miest alebo na vyvýšených miestach. Zväčša sa kríže stavali na štyri svetové strany, aby tak obec bola chránená zo všetkých strán. Neraz sa nachádzajú kríže pri cestách, ktoré stoja na mieste tragickej smrти. Tak či onak všetky tieto kríže nám majú pripomínať prítomnosť Boha a zároveň nás pozývajú ku krátkej modlitbe, či prežehnaniu a prosbe o požehnanie na našej ceste. Tieto kríže ľudia v minulosti pravidelne navštevovali, skrášlovali, či opravovali, no predovšetkým sa pri nich modlili. Je pochopiteľné, že keď sa v minulosti veľa chodilo pešo alebo na vozoch, človek mal viac času a priestoru pristaviť sa pri kríži, dnešná uponáhľaná doba, ktorá nám prináša zrýchlenie života, nám zároveň neraz odoberá tieto krásne momenty stretnutia s Pánom pri jeho kríži. Všetko sa zrýchliло, no i tak nemáme na nič čas.

Som preto veľmi rád, že sa aj v dnešnej dobe nájdú ľudia, ktorí prejavia záujem o Kristov kríž. V našej farnosti máme hned niekoľko takýchto krížov, no predovšetkým aj niekoľko ľudí, ktorí sa pri nich pristavia či zveľaďujú tieto kríže. Jeden z týchto krížov sa dočkal svojho zveľadenia a obnovenia v posledných dňoch, a to aj zásluhou rodiny Hanincíkovej a ďalších spolupracovníkov a sponzorov. Posviacka tohto obnoveného kríža bola veľmi symbolicky naplánovaná práve ku sviatku Povýšenia sv. kríža. Týmto sviatkom sa v cirkvi pripomína znovaobjavenie ostatkov svätého kríža, ktorý našla sv. Helena. Aj tento náš kríž bol znovaobjavený vďaka záslužnej a obetavej práce veriacich ľudí.

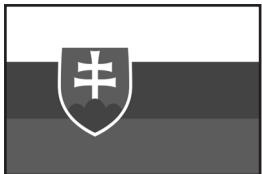
V kríži nachádzame nielen symbol smrti, ale predovšetkým symbol vykúpenia. Kríž nie je konečným štádiom života, pretože po smrti na kríži nastáva zmŕtvychvstanie a tak aj tento kríž je pre nás symbolom nádeje v nový život, zároveň je posilou našej viery a oddanosti Bohu. Aj cez takúto službu Kristovmu krížu si máme my veriaci pripomínať, že každý tu na zemi máme svoj kríž, ktorý máme odhaliť, ale predovšetkým ho zveľaďovať a niesť. Som preto nesmierne rád, že na tejto slávnostnej udalosti sa zišli veriaci v tak hojnom počte ako sme toho boli svedkami. Bola to ozajstná púť, prístupová cesta ako aj poľná cesta bola celkom zaplnená zaparkovanými autami a okolo kríža sa zhromaždili celé rodiny, mladí, deti ako i starší členovia našej farnosti. Nevynímajúc ani pútnikov z okolitých farností. Celý obrad začal modlitbou ruženca k Božiemu milosrdstvu a pokračoval samotnou posviackou kríža počas ktorej sa nám prihovoril náš pán dekan a v závere požehnal tento obnovený kríž.

Čo by to však bola za púť, keby chýbalo pohostenie v podobe koláčikov, kávy ako aj dobrého vínika, či aj niečoho tuhšieho. A tak posilnení na duchu ako i na tele v dobrej nálade posilnenej priateľskými rozhovormi a dobrým vínikom sme sa postupne rozložili každý svojou cestou. Verím však že pamiatka na túto slávnosť nám ostala všetkým hlboko vrytá do našich sŕdc a prejaví sa aj v našich životoch.

Neviem ako vy, ale ja vždy keď idem okolo spomeniem si na ten moment spoločnej modlitby a aspoň prežehnaním a krátkou modlitbou pozdravím Kristov kríž, ktorý sa tak krásne vypína pri „Lučeneckej“ ceste.

„*Ave crux, spes unica! – Zdrav bud, kríž, nádej jediná!*“.

Ján Horvát, kaplán



Predstavujeme pútnické miesta (nielen) na Slovensku.

Butkov (Slovensko)

Len pred pár mesiacmi chystala naša farnosť tú na najmladšie pútnické miesto Slovenska – horu Butkov. Nuž a keďže sa zo známych dôvodov tú neuskutočnila, predstavíme Vám Butkov aspoň v rámci našej rubriky Pútnicke miesta.



Toto netradičné pútnické miesto sa nachádza v kameňolome pri obci Ladce v okrese Ilava. Dostať sa k pútnickému miestu je pomerne jednoduché. Z obce Ladce sa presuniete do časti Horné Ladce, odkiaľ budete pokračovať údolím Lúčkovského potoka (vedie tu aj žltu značenú turistickú chodník), ktorým prídeť k parkovisku pod chatu Muflónka. Všade sú prítomné orientačné tabule. Cestou k parkovisku uvidíte aj odbočku k salašu, či kamenný pamätník sv. Barbory. Z parkoviska viedie už strmšia lesná cestička, kde nájdete krížovú cestu. Jej štrnásť zastavení tvoria veľké kamenné bloky aj s možnosťou oddychu a rozjímania pri posedeniach. Po vystúpení na vrchol hory sa ocitnete vo veľkolepom areáli kamenného Sanktuária Božieho milosrdenstva, ktorému dominuje 12 metrov vysoký kríž situovaný na okraji kameňolomu a zasadený do skalného bloku vážiaceho niekoľko desiatok ton. Kríž bol postavený v roku 2013, jeho súčasťou je plaketa s informáciou o požehnaní a nad ňou v srdci kríža sú umiestnené vzácné relikvie v podobe dreva zo Svätého kríža a kameň z Baziliky Božieho hrobu v Jeruzaleme. Oproti krížu stojí krásna kamenná kaplnka s menším oltárom, lavičkami, relikviami svätcov a biblickými obrazmi.

O kúsok ďalej od kríža je sice trošku schovaná, zato monumentálna 6 metrová socha Panny Márie, uložená na 3 metrovom podstavci. Pri tomto sochárskom diele sa nachádzajú relikvie svätých aj so skrátenými opismi ich života.

Nevšedné sú aj obrazové inštalácie a v neposlednom rade pri peknom počasí nádherné výhľady na krajinu Považia. Nechýba tu ani hľadisko sústredené okolo veľkého pódia, ktoré je využívané pre kultúrne podujatia a náboženské obrady. Celý areál je osvetlený a nainštalované sú tu aj živé kamery, skrz ktoré si môžete online pozrieť aktuálne dianie z pútnického miesta.

Ako to všetko vlastne vzniklo?

Najväčší podiel na vytvorení pútnického miesta má vedenie Považskej cementárne Ladce a jeho generálny riaditeľ Anton Barcák.

Prvým impulzom k vzniku pútnického miesta bola návšteva exorcistu a františkánskeho minoritu pátra Eliasu Vellu z Malty, ktorého vzal pán Barcák na vrchol Butkova. V roku 2012 dostal po modlitbe a požehnaní pán Bercík odkaz od pátra Vellu: „*Postavte na tejto hore kríž*“. V tom čase to bolo súčasťou kameňolomu, kde bol zákaz vstupu. Na druhý rok po návšteve, teda v roku 2013 naozaj postavili kríž, ktorý prišiel požehnať páter Elias Vella. Slávnosť požehnania kríža a slávenie svätej omše sa konalo dňa 14. septembra 2013, teda na sviatok Povýšenia Svätého kríža za účasti 10 kňazov a asi 150 veriacich.



Na návrh Poliakov z Krakovskej oblasti a kardinála Dziwisza, bol postavený pamätník sv. Jána Pavla II., ktorý tiež pracoval v kameňolome v Poľsku. Požehnanie pamätníka bolo dňa 21. júna 2014.

Vedľa pamätníka sv. Jána Pavla II. bol postavený pamätník svätej Faustíny, apoštolky Božieho milosrdenstva. Jej obraz odovzdala generálna predstavená Kongregácie Matky Božieho milosrdenstva z Varšavy Petra Kowalczyk generálnemu riaditeľovi Považskej cementárne Antonovi Barcíkovi a správcovi farnosti v Ladcoch Mariánovi Babjakovi. Slávnosť požehnania pamätníka sv. Faustíny a svätá omša boli 12. septembra 2015. Hlavným celebrantom bol Mons. Viljam Judák, nitriansky diecézny biskup. V roku 2016 bola v areáli postavená Kaplnka Božieho milosrdenstva, ktorá symbolicky doplnila súbor objektov v Skalnom sanktuáriu Božieho milosrdenstva na Butkove. Kaplnku slávnostne požehnal v sobotu 21. mája 2016 žilinský diecézny biskup Mons. Tomáš Galis.

Krížovú cestu Božieho milosrdenstva, ktorá končí pri Skalnom sanktuáriu požehnal dňa 17. 9. 2016,

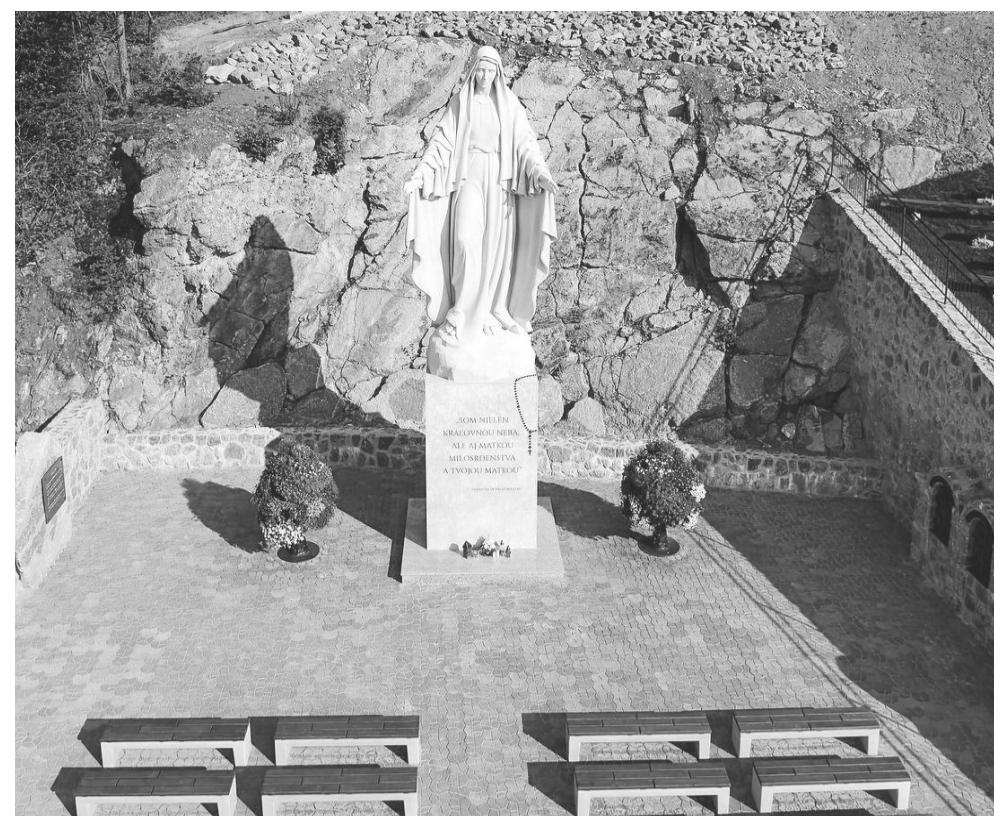


teda v Mimoriadnom Svätom roku milosrdenstva, žilinský diecézny biskup Mons. Tomáš Galis.

Slováci sú ctitelia Matky Božej, tak zaznievala požiadavka na postavenie sochy Panny Márie. V roku 2018 bola dokončená a požehnaná socha Panny Márie, ktorá má symbolicky držať ochrannú ruku nad celým sanktuáriom.

Všetky duchovné objekty na vrchu Butkov sú postavené z kameňa z lomu pod pútnickým miestom. Na hore Butkov sa konajú pre veriacich ročne dve púte, jedna v máji a druhá v septembri. Pokiaľ máte radi netradičné miesta, tak - ako niektorí zvyknú hovoriť „Boží chrám na kamennej hore“ - je ideálnym spojením krásnej prírody, priemyslu v podobe dobývania nerastných surovín a viery napĺňajúcu nás každodenný život.

Mária Balázsová



POŽEHNANIE NOVÉHO KRÍŽA V ZACHAROVCIACH

Na miestnom cintoríne v Zacharovciach, na mieste odpočinku našich najdrahších, bol dňa 10. septembra 2020 požehnaný nový centrálny kríž za prítomnosti katolíckych kňazov z rímskokatolíckej miestnej farnosti Mučeníckej smrti svätého Jána Krstiteľa, ktorí kríž aj požehnali za prítomnosti zástupcov obce Zacharovce, miestnych veriacich a obyvateľov obce.



Pred samotným požehnaním kríža bola na cintoríne slávená sv. omša, ktorej formulár bol zo sviatku Povýšenia sv. Kríža.

Hlavným celebrantom sv. omše bol vsdp. Rastislav Polák, ktorý v homílii okrem iného vyzdvihol najmä spasiteľnú moc kríža a zároveň vyzval k nasledovaniu Krista s nerozdeleným srdcom.

Bezprostredne po sv. omši nasledovalo požehnanie nového kríža a po ňom nasledovalo malé agapé na obecnom úrade, ktoré za pomoci miestnych obyvateľov pripravili zástupcovia obce.

Za realizáciou tohto úctyhodného projektu stojí starostka obce Zacharovce, p. Ružena Gembická a farský úrad v Rimavskej Sobote. Obyvatelia Zacharoviec boli nesmierne

vďační za tento nový kríž, dokonca od miestnej obyvateľky zaznalo aj nasledovné želanie a výzva: „*Veríme, že sa na tento nový kríž časom nezabudne!*“

„Kríž je znakom spásy, kríž ten drevený...“ , takto znie refrén v jednej zo známych kresťanských piesní. Túto pieseň spievame najmä počas pôstneho obdobia, keď si vykonávame pobožnosť krížovej cesty. Krížová cesta Ježiša Krista a samozrejme aj samotný kríž, na ktorom je znázornený pre naše hriechy strýznený a umučený Kristus je pre nás katolíkov nielen symbolom našej identity, ale predovšetkým životnou cestou, životným štýlom. Ježiš nás týmito slovami v Matúšovom evanjeliu povzbudzuje k svojmu nasledovaniu: „*Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestraná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých, čo cez ňu vchádzajú. Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!*“ (Mt 7,13-14)

Áno, ako je mnoho tých, ktorí prejdú okolo kríža bez povšimnutia, ako málo je tých, ktorý sa z úcty voči Ježišovi, dokážu na chvíľu zastaviť pod krížom a v duchu mu podávať. Akoby obeta, ktorú Kristus priniesol, bola ničím.

Mnohí máme kríž zavesený vo svojich domoch, nad dverami v kuchyni, alebo v obývačke. Ten ukrižovaný je neraz svedkom našich osobných pádov i rodinných tragédií, hádok, nedorozumení, zrád a klamstiev, a pritom to z nás vychádza, ako keby tam ten Ježiš ani nevisel, akoby tam ani neboli! – zabudnutý, zaprášený – uvedomujeme si ako mu musí prísť ľuto? Nedovoľme, aby jeho obeta na kríži bola v našich osobných dejinách mŕna. Nech by sme spravili čokoľvek, stále nás prijme. Pod krížom hľadajme zmysel svojho života!

Nech sa nad hrobmi v Zacharovciach teraz vypína nový kríž ako znamenie víťazstva i nádeje. Patrične si ho preto vždy uctime, keď pôjdeme okolo. Nech je pre nás mentom na večnosť a svetlom pre nás každodenný život.

Štefan Baláž, kaplán

MARIÁNSKE SVIATKY

Úcta k Panne Márii, Matke Božej, Bohorodičke sa na Slovensku teší mimoriadnej pozornosti. Okrem mariánskych mesiacov – mája a októbra, je celý liturgický rok pretkaný mariánskymi sviatkami a slávnosťami. Všetky sú významné, pretože sú príležitostami, ktoré nám Cirkev poskytuje na to, aby sme skutkami vyjadrili našu lásku k Panne Márii. V priebehu stáročí ich vzniklo toľko, že Druhý vatikánsky koncil ich zredukoval na dvanásť.



Na nasledujúcich riadkoch Vám prinášame chronologicky usporiadaný celoročný prehľad sviatkov a slávností k úcte našej Nebeskej Matky:

1. január – Slávnosť Márie Bohorodičky (prikázaný sviatok)

Každoročne začiatok občianskeho roku pripadá na ukončenie oktavy sviatku Narodenia Pána. Vtedy nám Cirkev kladie pred oči ženu, ktorú Boh vyvolil za matku nášho Spasiteľa. V nej si uctievame nielen mimoriadne omilostenú osobu, ale aj najbližšiu a vernú spolupracovníčku na diele vykúpenia. Teológovia v 5. storočí čelili názorovému rozkolu – či Bohorodička alebo „len“ Kristova rodička, čo plynulo z nejednotnosti názorov, či v Osobe Krista je božstvo a človečenstvo oddelené, alebo nie. Efezský koncil v roku 431 zdôraznil, že Kristova Osoba je len Jedna a Kristovu matku možno nazvať Bohorodičkou. Vtedajší veriaci prijali vyhlásenie Koncila s nadšením. Dôkazom pradávnej úcty Panny Márie ako Bohorodičky je aj najstaršia zachovaná mariánska modlitba (zo 4. stor.): „Pod tvoju ochranu sa utiekame, svätá Božia Rodička“. Avšak napriek dávnej úcte liturgické slávenie božského materstva Panny Márie je novšieho dátu. Sviatok tohto tajomstva ustanovil v r. 1931 pápež Pius XI. pri príležitosti 1500. výročia Efezského snemu. Sviatok pripadal na 11. októbra. V rámci poslednej liturgickej obnovy (po Druhom vatikánskom koncile) sviatok Bohorodičky dostal významnejšie miesto a slávnostnejší charakter. V prvý deň občianskeho roku sa osobitným prejavom úcty ku Kristovej Matke dôstojuje zakončuje oktáva sviatku jeho narodenia. Okrem toho si na začiatku občianskeho roka v Máriinom božskom materstve pripomíname počiatok našej spásy a osobitnú výsadu, ktorá je východiskom ostatných jej výsad.

11. február – Panna Mária Lurdská (ľubovoľná spomienka)

Juhofrancúzske mesto Lurdy (Lourdes) patrí medzi najznámejšie pútnické miesta kresťanského sveta. Dejiny pútnických Lúrd sa začali 11. februára 1858, kedy sa chudobnému 14-ročnému dievčaťu Bernadete Soubirousovej zjavila Panna Mária v Massabiellskej jaskyni nad riekou Gave. Lurdské zjavenia sa dostali tiež do cirkevného liturgického kalendára. Pápež Lev XIII. dovolil sviatok lurdských zjavení pre cirkevnú provinciu Auch, do ktorej patrí biskupstvo Tarbes s Lurdami. Pápež sv. Pius X. rozšíril tento sviatok na celú Cirkev. Treba povedať, že z asi 50 000 chorých, ktorí ročne putujú do Lúrd, iba pomerne malý počet dosiahne mimoriadne telesné uzdravenie. Avšak z nespočítateľných svedectiev tých, čo nedosiahli takéto uzdravenie, vidno, že na púti všetci dosiahli veľkú vnútornú vyrovnanosť a duševnú silu, ktorú predtým nikdy nepoznali. Ked' k tomu pripočítame mimoriadne obrátenia a zvláštne prípady zmeny života, vidno, že ľažisko pôsobenia na tomto mariánskom pútnickom mieste je v duchovnej oblasti.

2. júl Navštívenie Panny Márie (sviatok)

Sviatok, ktorý pripomína návštevu Panny Márie u Alžbety je vo všeobecnom cirkevnom kalendári zaradený na 31. mája. Avšak na Slovensku sa so súhlasom Sv. stolice slávi 2. júla, ako sa slávil v západnom kresťanstve pred liturgickými úpravami II. Vatikánskeho koncilia. Na tento sviatok sa viaže aj tradičná veľká púť do baziliky Návštevy Panny Márie na Mariánskej hore pri Levoči. Predmetom sviatku je biblická scéna stretnutia Panny Márie a jej staršej ľarchavej príbuznej Alžbety - matky sv. Jána Krstiteľa. Stretnutie dvoch vyvolených žien bolo pohnuté a živé. Len čo Alžbeta počula Máriin pozdrav, naplnil ju Duch Svätý a hned pochopila celú situáciu. Z evanjelia a čiastočne z modlitby Zdravas poznáme jej slová: „*Požehnaná si medzi ženami a požehnaný je plod tvojho života. Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne? Lebo len čo zaznel tvoj pozdrav v mojich ušiach, radosťou sa zachvelo dieťa v mojom lone...*“ (Lk 1, 42.44). Mária vidí, že nič nemusí vysvetľovať. Jej odpovedou na Alžbetine slová je Magnifikat (Velebí moja duša Pána), jeden z najkrajších chválospevov, aké poznáme.

16. júl Panna Mária Karmelská (Škapuliarska) (ľubovoľná spomienka)

V kresťanskej epoche sa na hore Karmel už od 6. stor. zdržiaval pustovníci. Dejiny karmelitánskeho škapuliara sa však začínajú až v 12. stor. Po prechodnom oslobodení Sv. zeme križiakmi sa vytvorila okolo r. 1155 na Karmeli väčšia mníšska komunita z pútnikov a niektorých križiakov. Boli nimi duchovní synovia proroka Eliáša a prezývali sa bratmi Nasvätejšej Panny Márie z hory Karmel.

Mariánska úcta karmelitánskej rehole našla zvláštne výjadrenie v tzv. škapuliari Panny Márie. Škapuliar (z lat. *sacculare* - náplecník) v pôvodnom význame je súčasť rehoľného, predovšetkým mníšskeho odevu. Cirkev uznala pravidlá ich života, a tým dala právny začiatok karmelitánskeho rádu. Rád sa rýchle rozvíjal a vyznačoval sa príkladným životom. V Anglicku sa mimoriadou svätošťou preslávil sv. Šimon Stock. Ked' spozoroval nebezpečenstvo hroziace rádu, prosil Najsvätejšiu Pannu o pomoc. V noci z 15. na 16. júla 1251 uzrel Najsvätejšiu Pannu Máriu v sprievode anjelov, Panna Mária mu podala škapuliar hnedej farby. Začiatkom 14. storočia sa Najsvätejšia Panna Mária ukázala pápežovi Jánovi XXII. a odporúčala mimoriadnu starostlivosť o "jej karmelitánsky rád". Slúbila hojné milosti a spásu tým, čo patria do rádu a verne zachovávajú svoje sluby. Podobne aj tým, čo patria do Bratstva sv. škapuliara, zachovávajú cnosť čistoty podľa stavu a modlia sa za Cirkev. Nakoniec slúbila všetkým mimoriadnu milosť, známu pod názvom "sobotná výsada": *"Ja, ich Matka, ich v prvuú sobotu po smrti vyslobodím z očistca a zavediem na horu večného života"*. Pápež Ján XXII. potom v roku 1322 vydal bulu "Sacratissimo uti culmine", ktorou potvrdil spomenutý druhý prísľub sobotnej výsady. Apoštolská stolica zaradila škapuliar medzi sväteniny. Sviatok Panny Márie Karmelskej bol pôvodne ďakovným sviatkom karmelitánskej rehole za dobrodenia dosiahnuté prostredníctvom Panny Márie. Vznikol pravdepodobne r. 1387. Idea škapuliara sa k nemu pripojila až neskôr. V 17. storočí pápeži dovolili sláviť sviatok v niektorých katolíckych krajinách. Napokon 24. septembra 1726 pápež Benedikt XIII. rozšíril toto dovoľenie na celú Cirkev.

15. august – Slávnoť Nanebovzatia Panny Márie (prikázaný sviatok)

Pod Nanebovzatím Panny Márie rozumieme jej prechod s telom i s dušou do slávy Zmŕtvychvstáleho a Nanebovstúpeného Krista. Takto sa nepoškvrnená Matka aj telesne podieľa na oslávení svojho Syna. Náuka o Nanebovzatí Panny Márie je záväzný článok viery (dogma), ktorý na žiadosť takmer všetkých biskupov na svete vyhlásil pápež Pius XII. 1. novembra 1950. Výsada Nanebovzatia preblahoslavenej Panny vyplýva z jej bezhriešnosti (Milostiplná) a z jej Božského materstva. Ako Milostiplná a Matka Božieho Syna nikdy nepodliehala hriechu a preto nemala podliehať ani trestu za hriech, ku ktorému patrí utrpenie a smrť. Pôvodný názov sviatku nanebovzatia bol po latinsky "dormitio" (usnutie), po grécky "koimézis", po staroslovienicky "uspenie". Tak sa nazýva aj svätyňa na Sionskom vrchu v Jeruzaleme. Hoci niektorí starší svedkovia cirkevnej tradície sa nazdávali, že Panna Mária dokončila svoj pozemský život pri sv. Jánovi evanjelistovi v Efeze, celkove prevládalo presvedčenie, že zomrela v Jeruzaleme okolo r. 50. Dátum 15. august na slávenie sviatku "Usnutia" určil byzantský cisár Maurikios (Mauricius), ktorý vládol v rokoch 582-602. V siedmom storočí prenesli tento sviatok do Ríma spolu s inými mariánskymi sviatkami východní mnísi. Za pápeža

sv. Sergeja I. (687-701) bol už známy a mal slávnostrnú podobu (sprievod s litániami). Neskôr názov "Dormitio" zmenili na "Assumptio in caelum" - Nanebovzatie.

22. august – Panna Mária Kráľovná (spomienka)

Sviatok Panny Márie Kráľovnej je novšieho dátu. Pre celú Cirkev ho ustanobil pápež Pius XII. na konci Mariánskeho roku 1954 (sto rokov od vyhlásenia dogmy o Nepoškvrnenom počatí P. Márie) encyklikou "Ad caeli Reginam" z 11. októbra 1954. Avšak úcta Panny Márie ako Kráľovnej siaha hlboko do prvého tisícročia. Pápež Pius XII. v r. 1954 stanovil sviatok Panny Márie Kráľovnej na 31. mája. Liturgická reforma po Druhom vatikánskom koncile zmenila dátum slávenia sviatku na 22. augusta – týždeň po slávnosti Nanebovzatia Panny Márie.

8. september – Narodenie Panny Márie (sviatok)

Kedy a kde presne sa narodila Panna Mária, nevieme. Podľa tradície sa jej rodičia volali Joachim a Anna. Je možné, že sviatok Narodenia Panny Márie sa začal sláviť po cirkevnom sneme (koncile) v Efeze (431). Tam sa vtedy totiž zhromaždili biskupi celého kresťanského sveta a vyhlásili Pannu Máriu za Božiu Matku proti bludárskemu učeniu Nestória, ktorý jej tento titul upieral. Z čias pápeža Leva Veľkého (440-461) a Sergeja I. (687-701) sa zachovali omšové modlitby určené na túto slávnosť. V Západnej Cirkvi sa tento sviatok sa začal sláviť asi až začiatkom 8. storočia. Spočiatku sa slávil iba jeden deň, no v roku 1245 ho pápež Inocent IV. nariadil sláviť osem dní (ako oktávu) vzhľadom na slab, ktorý v roku 1241 dali kardináli, keď ich na konkláve tri mesiace väznil cisár Fridrich II. Dnes sa slávi v Cirkvi ako sviatok iba jeden deň, 8. septembra, teda deväť mesiacov po Slávnosti Nepoškvrneného počatia Panny Márie (8. december).

12. september – Mena Panny Márie (spomienka)

Pri liturgickej reforme po 2. vatikánskom koncile vypustili tento sviatok zo všeobecného liturgického kalendára. Avšak v slovenskom cirkevnom kalendári ostal. Príležitosťou k ustanoveniu celocirkevného sviatku Mena Panny Márie bolo rozhodujúce odvratenie turckého nebezpečenstva od kresťanskej Európy. Ich rozhodujúcim cieľom bolo dobytie Viedne, hlavného mesta katolíckych Habsburgovcov. K rozhodujúcemu zápasu prišlo v roku 1683. Katolíckym obrancom Viedne prišli na pomoc knieža Karol Lotrinský a poľský kráľ Ján III. Sobieski. Kresťanské vojsko kráčalo pod mariánskou zástavou. Hlavný hrdina konečnej fázy boja kráľ Ján Sobieski sa pripravil na osudové chvíle prijatím sviatostí vo sviatok Narodenia Panny Márie 8. septembra. Rozhodujúci boj sa odohral dňa 12. septembra.

Turecké vojská utrpeli drvivú porážku, z ktorej sa už nespäťali a postupne museli opustiť Európu. Na pamiatku tohto významného víťazstva pápež Inocent XI. ustanovil 25. novembra 1683 pre celú Cirkev sviatok Mena Panny Márie, ktorý sa slávil vo výročný deň oslobodenia Viedne, t. j. 12. septembra.

15. september – Sedembolestná Panna Mária (slávnosť)

(vo všeobecnosti nie je prikázaným sviatkom, na Slovensku je to však sviatočný deň – deň pracovného pokoja)

Sedembolestnú Pannu Máriu si uctievajú Slováci ako svoju národnú Patrónku. V iných krajinách je známa pod menom „Bolestná Panna Mária“ (lat. Virgo Maria Dolorosa). Samozrejme, „sedem“ je symbolické číslo. Panna Mária mala vo svojom živote mnoho bolestí. Celý jej život je popretekávaný nečakanými, bolestnými udalosťami. Číslo sedem v biblickom slova zmysle znamená plnosť. No predsa tradícia hovorí o konkrétnych siedmich bolestiach, ktoré Panna Mária vo svojom živote prežila. Sú to:

1. Proroctvo Simeona v chráme („tvoju dušu prenikne meč“)
2. Útek do Egypta pred kráľom Herodesom, ktorý chcel zabíť malého Ježiša
3. Strata dvanásťročného Ježiša v chráme
4. Stretnutie s Ježišom na krízovej vceste
5. Ukrižovanie a smrť Ježiša
6. Snímanie z kríza
7. Ježišov pohreb

Prvé stopy sviatku Sedembolestnej Panny Márie badať v 15. storočí. Prvá zmienka o ňom pochádza z roku 1412, kedy sa o ňom hovorilo na cirkevnom sneme v Kolíne nad Rýnom. Pre celú Cirkev bol ustanovený pápežom Benediktom XIII. v roku 1727. Ten istý pápež povolil, aby sa Sedembolestná Panna Mária uctievala ako Patrónka Slovenska. Najväčšou národnou svätyňou Sedembolestnej Panny Márie je u nás bazilika minor v Šaštíne.

7. október – Ružencová Panna Mária (spomienka)

Modlitba ruženca patrí v kresťanskom novoveku medzi najrozšírenejšie modlitby rímskokatolíckej cirkvi. A napriek svojej dĺžke a napriek rozličným námietkam patrí aj medzi najobľúbenejšie pobožnosti. Ruženec vznikol vo vrcholnom stredoveku (v 12. stor.) ako „ľudový žaltár“, ako modlitba rehoľných bratov či sestier a jednoduchých ľudí, ktorí sa namiesto 150 žalmov modlili 150 otčenášov a neskôr 150 zdravasov. Dnešnú podobu dostal ruženec v 14. a 15. storočí. V námorenej bitke pri Lepante (Naupaktos) 7. októbra 1571 kresťanské vojsko pod vedením Juana d’Austria zvíťazilo nad Turkami a zlomilo ich moc na Stredozemnom mori. Vtedy pápež sv. Pius V. ustanovil na 7. októbra spomienku „Panny Márie Vítaznej“, ktorú o poldruha roka

neskôr nahradil liturgickou spomienkou Ružencovej Panny Márie. Spočiatku táto spomienka bola ľubovoľná, ale po víťazstve kresťanských vojsk pri Petrovom Varadine 15. augusta 1716 a po oslobodení ostrova Korfu pápež Klement XI. nariadił slávenie sviatku Ružencovej Panny Márie v celej Cirkvi. Pápež Lev XIII. vydal niekoľko apoštolských listov na podporu mariánskej úcty a osobitne modlitby sv. ruženca. V r. 1887 zvýšil liturgický stupeň sviatku Ružencovej Panny Márie a október zasvätil Panne Márii ako Kráľovnej sv. ruženca. Po pokoncilovej liturgickej úprave, ktorá silno zjednodušila liturgický kalendár, je siedmy október zaradený do cirkevného kalendára ako spomienka Ružencovej Panny Márie.

21. november – Obetovanie Panny Mária (spomienka)

Tento sviatok vznikol na kresťanskom Východe a opiera sa o novozákonný apokryfný spis nazývaný Jakubovo protoevangelium (lat. Protoevangelium Jacobi). Toto „prvoevangelium“ vzniklo pravdepodobne v Egypťe a usilovalo sa doplniť údaje o živote Panny Márie, ktoré chýbajú v evanjeliách. Ale ako obsahom, tak aj štýlom a hrubou neznalošťou židovských pomerov v Palestíne sa spis veľmi rozchádza s prvokresťanskými spismi, ktoré Cirkev zaradila medzi biblické knihy. Napriek tomu Jakubovo protoevangelium požívalo istú vážnosť, a to predovšetkým pre svoju starobylosť, lebo pochádzalo z polovice 2. storočia. Preto z neho čerpala podnetu nielen ľudová nábožnosť a umenie, lež aj liturgia. To platí aj o sviatku Obetovania Panny Márie, ktorý sa opieral o správu apokryfu, že rodičia obetovali trojročnú Pannu Máriu do Božej služby v jeruzalemskom chráme. V Carihrade sa tento sviatok uchytil okolo r. 730. Cisár Emanuel Komnenus ho v r. 1143 zaradil medzi sviatky, ktoré sú známe v celej Cirkvi. Na žiadosť emisárov z ostrova Cypru v r. 1372 pápež Gregor XI. schválil tento sviatok a Sixtus IV. (1471-1484) ho uviedol do rímskeho breviára. V potridentskej liturgickej reforme ho pápež sv. Pius V. (1566-1572) vyradil z liturgického kalendára, ale Sixtus V. ho znova zaradil v r. 1585. Sviatok ostal v liturgickom kalendári aj po Druhom vatikánskom koncile, a to nie pre jeho vznik na podnet apokryfu, ale preto, že Panna Mária sa celkom obetovala Bohu a úlohe, ktorú jej určil v dejinách spásy.

8. december – Slávnosť Nepoškrvneného počatia Panny Mária (prikázaný sviatok)

Medzi veriacimi i neveriacimi jestvujú nejasnosti okolo sviatku Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Niektorí pod pojmom „nepoškvrnené počatie“ rozumejú panenské počatie vteleného Božieho Syna nadprirodzeným zásahom. Predmetom tohto sviatku je však počatie - počiatok ľudského jestvovania Panny Márie. Dogma vyhlásená pápežom Piom IX. v r. 1854 definuje toto nepoškvrnené počatie ako

skutočnosť, že "Panna Mária bola od prvého okamihu svojho počatia uchránená od každej škvrny dedičného hriechu osobitnou milosťou a výsadou všemohúceho Boha vzhľadom na zásluhy Ježiša Krista, Vykupiteľa ľudského pokolenia". Dôležitý krok urobil pápež Alexander VII., keď v r. 1661 presne vymedzil predmet sviatku a vyhlásil, že sa ním oslavuje posvätenie Panny Márie od prvého okamihu jej jestvovania. Druhý vatikánsky koncil hovorí o Panne Márii ako o Ježišovej Matke, "ktorá priniesla na svet sám všetko obnovujúci Život a dostala od Boha dary, dôstojné takej vznešenej úlohy." Slávenie pripadá na deň 8. decembra, t. j. deväť mesiacov pred Sviatkom Narodenia Panny Márie (8. september).

Okrem týchto sviatkov všeobecného kalendára jesť vujú aj miestne mariánske sviatky, ktoré osobitne slávia niektoré krajiny, pútnické miesta, kostoly, rehole alebo iné cirkevné organizácie.

Napokon ešte možno spomenúť, že koncilová liturgická reforma zmenila dva známe mariánske sviatky na sviatky Ježiša Krista. Tak niekdajší sviatok Hromníc alebo Očisťovania Panny Márie (2. februára) sa teraz slávi ako sviatok Obetovania Pána a bývalý sviatok Zvestovania Panny Márie (25. marca) sa teraz svätí ako sviatok Zvestovania Pána, presne o deväť mesiacov, 25. decembra, kedy slávime Slávnosť Narodenia Pána.

Alena Perželová

Koho sa mám báť?

Čo je toto za čas? Kto „vypustil“ tento vírus? Kto za tým stojí? Kto tým niečo sleduje? Pomsta? Takmer všetci si kladieme túto otázku už necelý rok.

Môžu za to ľudia? Zvieratá? Mutácia? Ide niekomu o preriedenie ľudstva? Alebo vari ďalšia z egyptských rán? Rana Božieho hnevu?

Všetky tieto možnosti som už počula a určite aj vy. Niektorí „šťastlivci“ poznajú presnú odpoveď, ale každý má tú svoju verziu. Nastal ďalší chaos, stres, hluk a nepokoj v ľuďoch a medzi ľuďmi. Hádame sa, škriepime a tým dávame diablu voľnú ruku. Veľa ľudí, práve v tejto dobe podľahlo upevňovaniu imunity tela proti vírusu rôznym druhom mágie. Ale čo takto posilniť imunitu ducha, duše! Možno sa pýtate, že ako. Ja som sa tiež nad tým zamyslela. Modlitbou? Účasťou na svätej omši? Dobrým skutkom? Určite týmto všetkým, ale začať treba niekde inde. Na Kalvárii! Pravdaže to nemyslím doslovne. Kalváriou môžeme, svojim spôsobom, nazvať aj spovednicu.

Vojdem, kľaknem, privriem oči a predstavím si pred sebou Ježiša. Visí tam na kríži, celý krvavý, dobitý, doráňaný, smädný... jednoducho odraz môjho života. On je na kríži mŕtvy! Zabila som ho svojimi hriechmi (ale popri tom si poviem aká som dobrá a nikdy by som nikomu neublížila)! Skús aj ty pozrieť na rany, ktoré si ty spôsobil(a) na Ježišovom tele. Sú to tvoje hriechy! A vraj sme dobrí a neubližujeme! Ved' dennodenne ho zabijame! Svätá spoved je nám stereotypom - mesačným, polročným, ročným. Už nehovoriac o našej „pripravenosti“ na svätú spoved.

Je čas zamyslieť sa nad sebou a možno pri svätej spovedi myslieť na to, že vyslovením každého jedného hriechu sme zatvorili Jeho jednu ranu po druhej. Rany, ktoré dosiahal našimi ústami, našimi rukami, našimi nohami, našimi myšlienkami, našimi očami, našim životom. A čo urobí On? Čo urobí Láska? Skrze kňaza povie jednoduché a silné – ja ťa rozhrešujem od tvojich hriechov!

Pri vyslovení všetkého čo sme vykonali a nebolo to v súlade s Božou vôľou je pre nás odmenou mocný a milujúci hlas z neba – odpúšťam! Je toto vôbec možné? Bohu je všetko možné ale my máme slobodu, ktorú žiaľ využívame každý po svojom. Neuvedomujeme si silu slova – odpúšťam. Prečo? Lebo nedokážeme úprimne vysloviť slovo – odpust.

Mali sme určité obmedzenia pri objavení sa vírusu Covid 19 a dodržiavaním opatrení sme boli na dobrej ceste v počte nakazených. Opatrenia skončili, dostali sme slobodu (ved' sme inteligentní ľudia) a ako to skončilo? Slobodu si každý vysvetlil po svojom a vírus sa nám znova množí a zabíja nás. Znova sme obmedzení na slobode a búrime sa (a vraj sme inteligentní).

Tak je to aj s ľuďmi v bežnom živote - keď dodržiavame Božie prikázania a zákony, čaká nás obrovská odmena (ale musíme byť pripravení aj na utrpenie aj na kríž aj na bolest). Keď nedodržiavame „Božie opatrenia“ potrebné pre nás „zdravý život“, množí sa moc diabla a ten nás postupne zotročuje a zabíja v nás Boží život.



Pán je moje svetlo a moja spása...koho sa mám báť?

Jarmila Deáková

VEDELI STE, ŽE ...?

... Bol blahorečený pätnásťročný Talian Carlo Acutis ...

Dňa 10. októbra 2020 bol v Assisi blahorečený Carlo Acutis. Kto to bol?

Ctihodný Boží služobník Carlo Acutis zomrel na leukémiu s mimoriadne rýchlym priebehom. Podľahol jej 12. októbra 2006 v nemocniči v Monze, vo veku 15 rokov. Bol to radostný a športový typ, spoločenský, nábožný a aktívny, horlivy sa zapájal do života svojej farnosti v Miláne.

Ako študent lycia spájal Carlo svoju horlivú vieru s nadaním na počítače a informačné technológie. Multimedialna publikácia, ktorú vytvoril, je prehľadom všetkých eviodovaných eucharistických zázrakov. Knižne vyšla aj v slovenčine pod titulom Eucharistické zázraky vo svete (Studio Lux, 2017).

Diecézna fáza procesu blahorečenia Carla Acutisa prebehla v Milánskej arcidiecéze v rokoch 2013-2016. V roku 2018 mu bol dekrétom priznaný titul Ctihodného Božieho služobníka. Kongregácia pre kauzy svätých potvrdila 21. februára 2020 zázrak na príhovor Carla Acutisa, čím sa splnili všetky požiadavky na beatifikáciu.

Carlove telesné pozostatky sú od roku 2019 uložené v Assisi v kostole Santa Maria Maggiore. Chrám patrí k hlavným strediskom pastorácie mládeže v rámci Talianska a je pútnickou svätyňou venovanou udalosti zrieknutia sa sv. Františka všetkého majetku (Santuario della Spogliazione).

**„Všetci sa rodia ako originály,
ale mnohí zomierajú
ako fotokópie“**

(Carlo Acutis)



Pápež František dal Carla Acutisa za príklad mladým v posynodálnej apoštolskej exhortácii Christus vivit (Kristus žije), ked sa obracia na mladého čitateľa týmito slovami:



“Váš čas je limitovaný,
preto ho nepremárnite tým,
že budete žiť
život niekoho iného.”

Carlo Acutis

„Pripomínam ti dobrú správu, ktorú sme dostali ako dar ráno po vzkriesení: že zo všetkých temných a bolestných situácií, o ktorých hovoríme, jestvuje východisko. Napríklad je pravda, že digitálny svet tā môže vystaviť riziku, že sa uzavrieš sám do seba, do izolácie alebo do prázdnego pôžitku. Ale nezabúdaj, že sú mladí, ktorí sú aj v tomto priestore kreatívni a dokonca geniálni. Je to prípad mladíka, ctihodného Carla Acutisa.“

Carlo veľmi dobre vedel, že mechanizmy komunikácie, reklamy

a sociálnych sietí možno použiť tak, že z nás urobia ľudí zaspalých, závislých od konzumu a novostí, ktorých si možno kúpiť, ľudí posadnutých voľným časom, uzavretých do negatívnosti. On však vedel používať novú komunikačnú techniku na odovzdávanie evanjelia, hodnôt a krásy.

Carlo sa nechytil do pasce. Videl, že mnohí mladí ľudia, ktorí chcú byť iní, stávajú sa rovnakými ako ostatní, lebo bežia za tým, čo im mocní tohto sveta vnučujú prostredníctvom mechanizmov konzumu a ohurovania. Nemôžu tak rozvíjať dary, ktoré im dal Pán, ani poskytnúť svetu svoje jedinečné osobné schopnosti, ktoré Boh zasial do každého z nich. Potom sa stáva, hovoril Carlo, že „*všetci sa rodia ako originály, ale mnohí zomierajú ako fotokópie*“. Nedopust, aby sa to stalo aj tebe!

Nedopust, aby ti ukradli nádej a radosť, nedaj sa nimi znarkotizovať, aby ťa potom mohli použiť ako otroka svojich záujmov. Maj odvahu byť niečím viac, pretože to, kým si, je dôležitejšie ako čokoľvek iné. Nepotrebuješ vlastníť ani sa navonok niečím zdať. Môžeš sa stať tým, čím Boh, tvoj Stvoriteľ vie, že si, ak si uvedomíš, že si povolaný na veľké veci. Vzývaj Ducha Svätého a kráčaj s dôverou k veľkej méte: k svätosti. Takto nebudeš fotokópiou, budeš naplno sám sebou.“ (Christus vivit, 104-107)

Jana Marcinekárová

PREČÍTALI SME ZA VÁS NA WEBE

7 faktov o ruženci, ktoré sú nám možno neznáme

Sv. Ľudovít z Montfortu napísal knihu s názvom Tajomstvo ruženca. V nej uverejnil citácie, ktoré nás motivujú k tomu, aby sme úctu k ružencu brali vážne. Medzi zaujímavé tajomstvá ruženca patria isto aj tieto:

1. Ruženec nás zapaľuje láskou k Pánovi. Máte pocit, že momentálne prežívate vlažnosť vo svojej viere? Odpovedou je ruženec! Ako nás môže ale zapáliť pre Ježiša, keď je to väčšinou modlitba Zdravas' Mária? Nezabúdajme, že keď sa modlíme Zdravas' Mária, meditujeme o udalostiach Ježišovho života.

2. Blahoslavený Alan de la Roche podal svedectvo o tom, ako vyslobodil veľké množstvo ľudí posadnutých ružencom omotaním ruženca okolo ich krku. Možno nie ste posadnutý démonom, ale môžete byť aktívny v tom, že sa budete chrániť! Ľudovít de Montfort hovorí o rôznych príbehoch, ako ruženec pôsobil na ľudí, keď ho držali v ruke. Majte ho teda vždy vo vrecku. Mimochodom, nebudte tým, kto nosí ruženec len tak z módy. Pamäťajte, že ide o sväteninu.

3. Spoločná modlitba. Tento druh modlitby je pre naše duše najväčším prínosom, pretože za normálnych okolností sú naše myšle počas verejnej modlitby v oveľa väčšej pohotovosti, ako keď sa modlíme sami. Túto skutočnosť poznáme napríklad z rôznych druhov telesných cvičení. Keď cvičíme sami, ide nám to možno ľahko, ale keď cvičíme v skupine, navzájom sa motivujeme k vyšším výkonom.

4. Slovo ruženec znamená koruna z ruží. To znamená, že zakaždým, keď sa ľudia modlia ruženec s oddanostou, korunujeme hlavu Ježiša a Márie 150 bielymi ružami. Tieto ruže sú nebeskými kvetmi a nikdy nezmiznú ani nestratia na svojej nádhernej kráse.

5. Modlitba ruženca nám dáva hojnosť milostí. A to ešte počas nášho života. Okrem toho nám dáva pokoj do smrti a slávu vo večnosti. Takže už v časnosti profitujeme a pritom investujeme do vlastnej budúcnosti!

6. Skrze ruženec pomáhame bojovať za Cirkev. Okrem toho zmierňujeme bolesti utrpenia v Cirkvi, a to všetko len preto, že nám záleží nielen na sebe, ale aj na iných. Bojovať za Cirkev znamená bojovať za všetkých, ktorí stále žijú na tejto strane sveta – na zemi a za trpiaci Cirkev, ktorá obracia našu pozornosť na duše v očistci. Určite poznáte milovaného človeka, ktorý zomrel? Modlite sa ruženec na tento úmysel!

7. Panna Mária radí sv. Dominikovi. „*Môj synu,*“ povedala jedného dňa, „nebud' prekvapený, že tvoje kázne neprinášajú výsledky, v ktoré si dúfal. Pokúšaš sa obrábať pôdu, ktorá nemala žiadnu závlahu.“ Máte niekoho, kto

vás zaujíma alebo niekoho, s kým by ste chceli zdieľať lásku k Ježišovi? Predtým, než sa s ním/ňou porozprávate, môžete sa pomodiť ruženec, aby ste ich oslovili účinnými slovami.

Zdroj: www.verim.sk (orig.: www.epicpew.com)

Ruženec – zbraň proti heréze

Dnes čelíme najväčšej heréze, ktorú kedy postihla Cirkev – modernizmus. Pápež sv. Pius X. opísal modernizmus ako „syntézu všetkých heréz“. Teraz na chvíľu popremýšľajte: Madona je Cirkvou vzývaná ako tá, ktorá pobíja všetky herézy. Keď sa na vec pozrieme jednoducho, riešenie odstránenia modernizmu je v podstate jednoduché. Aby sme sa zbavili modernizmu – a tiež pre dobro našich vlastných duší – musíme najprv kultivovať pravú oddanosť k Panne Márii, Božej Matke, tej, ktorá rozmliaždi hlavu hada (Gn 3, 15). Základom takejto oddanosti je denná modlitba ruženca. Áno, každodenný ruženec. Začínajte i končite každý deň ružencom. A prečo ruženec? Počúvajte, čo povedala naša Nebeská Matka týmto svätým:

– **trom fatimským deťom:** „*Modlite sa ruženec každý deň.*“ Pri každom zjavení zopakovala tento materský príkaz. Keď im povedala, kým je, povedala veľmi jednoducho: „*Som ružencová Matka.*“

– **blahoslavenému Alanovi de la Roche:** „*Ked' sa modlís ruženec, anjeli sa radujú, Najsvätejšia Trojica sa teší z toho, a aj môj Syn prežíva radosť. Aj ja sama som vtedy šťastnejšia, než si len dokážeš pomyslieť. Po najsvätejšej obete v omši niet ničoho, čo milujem tak ako ruženec.*“

– **sv. Dominikovi** (bojoval s albigénskou herézou): „Káž o mojom žaltári.“ alebo „Jedného dňa zachráním svet ružencom a škapuliarom.“

– **sv. Matilde:** „*Zdravas Mária, milostiplná, Pán s tebou!* – *Žiadne stvorenie mi nikdy nepovedalo nič príjemnejšie. A ani sa nikto nedokáže pomodiť niečo, čo by sa mi viac páčilo.*“

A čo povedali svätí o ruženci?

Sv. Bernard zo Sieny: Uvedomte si, že keď sa modlite Zdravas, Mária, ona vás okamžite pozdraví! Nemyslite si, že je jednou z obyčajných žien, ktorých je toľko – naopak, je úplne zdvorilá a príjemná. Ak ju pozdravíte, okamžite vám odpovie a bude s vami hovoriť!“

Blahoslavený Alan de la Roche: „Sväty ruženec je pokladnicou nespočetných požehnaní.“

Pápež Mikuláš V: „Ruženec je strom života, ktorým mŕtvii povstávajú, lieči chorých a chráni tých, ktorí sú zdraví.“

Pápež sv. Pius X: „Ruženec je zo všetkých modlitieb najkrajší a najbohatší na milosti; je to modlitba, ktorá sa najviac dotýka Srdca Matky Božej... a ak si prajete, aby vo vašich domovoch vládol pokoj, modlite sa ruženec spolu so svojou rodinou.“



Pius XII. nazval ruženec kompendiom evanjelia (pozn. red.: kompendium = vedecká príručka so základnými poznatkami daného odboru).

Ctihodná Sestra Lucia z Fatimy: „Najsvätejšia Panna v týchto posledných časoch, v ktorých žijeme, vnímala novú účinnú modlitbu ruženca až do takej miery, že nie je problém sa ju modliť a to aj bez ohľadu na to, aké je to niekedy ľahké. Neexistuje nič, čo by sa ružencom nedalo vyriešiť – či už ide o časný alebo duchovný problém, problémy v osobnom živote každého z nás, v našich rodinách, v rodinách celého sveta či náboženských spoločenstvach, alebo dokonca v živote národov.“ A dodáva: „Svätyň ružencom sa zachráníme, posväťme sa, potešíme Pána a dosiahneme spásu mnohých duší.“

Sv. František Saleský: „Najväčšia modlitba je modlitba ruženca.“

Sv. Ľudovít z Montfortu: „Keď sa modlíte svätý ruženec dobre, vzdávate tak Ježišovi a Márii väčšiu slávu a vtedy si touto modlitbou vydobýjate väčšie zásluhy.“ K tomu dodal: „Ak sa verne budete modliť ruženec až do smrti, uistujem vás, že napriek závažnosti vašich hriechov dostanete nikdy nehynúcu korunu slávy.“ Dodáva aj toto: „Ten, kto sa modlí denne ruženec, z takého sa nikdy nestane formálny heretik, ani ho nebude diabol touto cestou viest.“ A taktiež: „Ak vytrváte v modlitbe ruženca, bude to najvýraznejšia

známka vašej večnej spásy.“ Alebo: „Modlite sa ruženec s vierou, pokorou, dôverou a vytrvalosťou.“ Pre tých, ktorí sa považujú za už odsúdených k večnému zatrataniu, takému radí sv. Ľudovít z Montfortu: „Aj keď ste na pokraji prekliaťa, aj keď ste jednou nohou v pekle, aj keď ste zapredali svoju dušu diablu, ako to robia čarodejnici praktizujúci čiernu magiu, alebo hoc ste heretikom tak tvrdohlavým ako diabol, skôr či neskôr sa obrátite a zmeníte svoj život, a tak zachráňte svoju dušu, – a dobre pamätajte, čo hovorím – ak sa budete v oddanosti modliť svätý ruženec každý deň až do smrti, aby ste poznali pravdu a dosiahli pokánie a milosť za vaše hriechy.“

Sv. Ján Bosco: „Tam, kde sa modlia ruženec, tam bude mier a pokoj.“

Sv. Bernadetta: „Vo večerných hodinách, keď idete spať, chyťte zrnká, zaspávajte v modlitbe ako bábätká, ktoré idú spať do náručia svojej matky a pritom si mrmlú: ‘Mama! Mama!’“

Sv. Terezka z Lisieux: „Ruženec je dlhá reťaz, ktorá spája nebo so zemou. Jeden koniec držíme v rukách a druhý držia ruky svätej Panny. Modlitba ruženca stúpa ako kadidlo k noham Všemohúceho. Mária okamžite odpovedá ako blahodarná rosa, ktorá prináša nový život ľudským srdciam.“

Sv. Pio (Páter Pio): „Niektorí ľudia sú tak hlúpi, že si myslia, že môžu prežiť život bez pomoci blahoslavenej Matky. Milujte Madonu a modlite sa ruženec, pretože ruženec je zbraň proti zlu dnešného sveta.“

Boli to len niektorí zo svätých, ktorí hovorili o ruženci a dosvedčovali o historickej skutočnosti storocí: po sv. omši je ruženec modlitbou, ktorá najviac teší Pána, nášho Boha.

Zdroj: www.verim.sk (orig.: www.keepingitcatholic.org)

Marcel Prievozník

Opýtali sme sa vás ...

Podelte sa s nami...

...s osobným vzťahom k modlitbe sv. ruženca

Kto sa modlí ruženec, modlí sa k Bohu prostredníctvom Márie. Modliť sa ruženec znamená uvažovať spolu s Pannou Máriou o Ježišovom živote. Posvätný ruženec sa môžeme modliť kedykoľvek, napr. aj pri práci alebo na ceste. Nás zaujímalo, čo pre vás znamená modlitba svätého ruženca a kedy sa ho najradšej modlite?

Kamila: „Posvätný ruženec vnímam ako rozjímovú modlitbu. V nej meditujem o živote Pána Ježiša spolu s Pannou Máriou a tak si prehlbujem vzťah k nim. V tejto modlitbe vkladám pred Pána celý príbeh môjho života. Či sú to

radosti alebo starosti. Ruženec sa stal po sv. omši mojom najobľúbenejšou modlitbou. Modlím sa ho veľmi rada. Miesto a čas si nevyberám. Proste sa ho modlím na chodbách v škole, počas šoférovania, na potulkách prírodom... Najradšej sa ho však modlím vo svojom súkromí. Vtedy, keď mám tichý večerný čas pohrúžim sa do modlitby a spievam tichú pieseň srdca. Prechádzam tajomstvami zo života nášho Pána. Pretkávam tieto udalosti s mojimi. Pri meditáciách sa zvyknem stotožňovať s biblickými postavami alebo si predstavujem, že som tam blízko. Modlitba posvätného ruženca je klenotom a bohatstvom našej Cirkvi. Ten, kto objaví jeho krásu, už ho nikdy neopustí. Pochválený buď Ježiš Kristus!“



Marta: „Svätý ruženec sa modlím každý deň a v ľažkých chvíľach života, keď prosím o pomoc Pána Boha pomocou Panny Márie.“

Zdenka: „Modlitba svätého ruženca je pre mňa veľkým povzbudením, pretože vďaka tejto modlitbe som mala možnosť sa presvedčiť, že keď prosíme s dôverou, tak sú naše prosby vypočuté. Deň bez modlitby svätého ruženca si neviem ani predstaviť. Začínam a končím deň touto úžasnou modlitbou, pretože sa opakovane modlím Pompejsku novénu a keďže sa tam modlia všetky štyri ruženice, tak si to zvyknem rozdeliť. Je pravda, že najradšej sa modlím ráno, lepšie povedané skoro ráno (4:00), keď je všade ešte úžasné ticho. Veľmi rada by som chcela povzbudiť všetkých ktorí sa ešte ruženec nemodlia, aby určite začali a chcem povzbudiť aj k modlitbe Pompejskej novény, pretože aj tá sa dá zvládnúť a sila tejto novény je neopísateľná.“



Žofia: „Modlím sa pravidelne večer jeden desiatok ruženca, nakoľko som členom ružencového bratstva. Celý ruženec sa modlím väčší-

nou na vyprosenie mimoriadnych milostí. V ľažsích chvíľach a hlavne pri väčších problémoch na mariánskych pútiach alebo pri cestovaní v autobuse. Modlitba ruženca znamená pre mňa zvýraznenie úcty k Panne Márii, prosba o jej orodovanie u svojho Syna Ježiša Krista za nás, zároveň si pri jednotlivých desiatkach pripomíname a rozjímame udalosti zo života Pána Ježiša.“

Helena: „Modlitbu sv. ruženca sme sa modlievali doma s rodičmi a s babbou. Teraz v modlitbe pokračujem sama. Modlievam sa večer pred spaním. Rada sa modlievam ruženec, keď sa prechádzam pešo z Kurinca po cyklotrase do RS.“

Ivan: „Som nesmierne rád a tak isto vďačný zato, že Panna Mária je patrónkou Slovenska. Naozaj si myslím, že je to pre náš malý národ veľké požehnanie. S ľútostou však musím priznať, že sa svätý ruženec modliť neviem, a teda sa ho ani nemodlím. Pred nejakým časom som si spôsob jeho modlitby vytlačil z internetu ale... viac som preto zatiaľ neurobil. Naozaj ma to mrzí aj sa to hanbím priznať, ale je to tak. Raz si to musím naštudovať...“

Cyril a Katarína: „Modlíme sa ruženec spoločne už 46 rokov, kedy bol v Rimavskej Sobote založený mládežnícky ruženec. Každý deň začíname a končíme modlitbou sv. ruženca. Ruženec je v našej rodine od začiatku dominantou modlitbou a preto celá naša početná rodina je zapojená do modlitby sv. ruženca. Môžeme potvrdiť, že sv. ruženec nás previedol rôznymi úskaliami života. Niekoľkokrát sme sa modlili aj Novénu k Panne Márii z Pompejí.“

Tibor: „Žiaľ modlitbu svätého ruženca sa už doma ne-modlím. Keď sme boli deti, vtedy s rodičmi, sme sa modlili, asi raz do týždňa, častejšie v mesiacoch máj a október v kostole. Dnes je to najčastejšie len v kostole, resp. keď ideme na púť v autobuse alebo priamo na pútnickom mieste.“

Vladimír: „Ruženec nás spája pri večernej modlitbe, kedy sa ho modlíme spoločne. Je to nás rozhovor s Pannou Máriou, cez ktorý si pripomíname život Ježiška, najdôležitejšie udalosti v jeho živote. Modlitba nám dáva nádej a radosť do budúceho dňa.“

Monika: „Modlitba ruženca je pre mňa liekom na bolesti a trápenia, studňou, z ktorej čerpám energiu, zbraňou na boj so zlom. V modlitbe nachádzam vnútorný pokoj, nádej, dodáva mi silu prijať veci také, aké sú. Som vďačná za tento dar.“

Alena: „Ruženec sa modlím denne už veľmi, veľmi dlho. Spomínam si, že pred pár rokmi som sa začala modliť Novénu k Panne Márii – Rozväzovačke uzlov, ktorej súčasťou je aj modlitba posvätného Ruženca. Hmatateľne som pocítila dotyk láskavej, uzdravujúcej a pomáhajúcej Ruky našej Matky Božej, a odvtedy sa Novénu modlím každý mesiac – v našom živote je neustále množstvo uzlov, ktoré vieme rozviazať len s Jej pomocou. Osobitne veľmi rada som sa modlievala sv. ruženec na dlhých potulkách prírodom s našim rodinným miláčikom – zlatou retrívericou Cherry, skutočne si uvedomujúc krásu rozkvitnutej lúky, dozrievajúcim obilím voňajúceho poľa či iskrením zahalenej hladiny lesnej studničky – skrátka krásu Božieho Kráľovstva. Škoda len, že chlpaňa už nie je medzi nami...“

Juraj: „Modlitbu sv. ruženca som vždy považoval za časovo náročnú, aj keď som počul, že je to silná a veľmi užitočná modlitba. Počul som veľa svedectiev laikov aj knúzov, čo všetko ľudia vyprosili cez našu nebeskú Matku Pannu Máriu. Napriek tomu to bolo pre mňa ľažké sa ju častejšie modliť. Modlil som sa ju sporadicky, hlavne na cestách. No potom prišla pandémia a kolovali výzvy na večernú modlitbu za zastavenie pandémie každý deň. Začal som sa zapájať, aj s jedným z mojich detí, ktoré chodí uspávať pravidelne večer. Odvtedy sa ju snažím modliť každý večer, znova s tým jedným dieťaťom. Pozývame do nášho kruhu aj ďalších členov rodiny, občas rozšíria naše rady, veľmi sa tomu tešíme. Zhruba v čase začiatku pandémie som vstúpil aj do ružencového bratstva na pozvanie jednej našej horliteľky. Teraz vidím sám, čo táto modlitba všetko v mojom živote spôsobila, bola by to dlhá téma na ďalšie rozprávanie. Už nechcem nikdy prestať a odporúčam ju všetkým. Trvá to cca 20-25 minút, je to čas trávený s Pannou Máriou a jej Synom. Koľko času každý deň trávime pre večný život nepodstatnými aktivitami. Toto je veľmi dobre využitý čas. No viem, že začiatky sú ľažké. Nakoniec nás k tejto modlitbe vlastne neustále pozýva sama nebeská Matka v mnohých zjaveniach. A ona je najsilnejšia v boji proti Zlému ...“

Anketu pripravila Mária Balázsová

Sv. Ján Mária Vianney sa narodil 8. mája 1786 v Dardilly, čo bola pomerne veľká obec, asi osem kilometrov severovýchodne od Lyonu vo Francúzsku. Jeho rodičia boli zbožní a dobrí ľudia. Okrem neho mali ešte päť detí a každé z nich dostalo do mena zasvätenie Panne Márii. Od malička boli vychovávaní vo veľkej úcte k Pánu Bohu. Ján od malička prejavoval záujem o veci duchovného charakteru. Od narodenia mal však prudkú povahu. Sám si dával s ňou veľa námahy, aby ju skrotil. Darilo sa mu. Bol poslušný a matka ho dávala za vzor aj ostatným súrodencom.

Počas francúzskej revolúcie, ktorá vypukla, keď mal Ján len tri roky, sa ešte viac celá rodina utiekala k Pánu Bohu, potajme chodili na sv. omše a v dome ukrývali kňazov. Keď mu zverili otcovské stádo, vždy nosil so sebou sošku Panny Márie. Zorganizoval aj ostatných malých pastierikov a spoločne vytvárali procesie, modlili sa. On ich napomínal, aby nekliali, aby boli poslušní. Ak boli chudobnejší, podelil sa s nimi o to, čo mal. V zime roku 1795 navštievoval súkromnú školu v dedine. Robil veľké pokroky.

V trinástich rokoch prijal prvé sv. prijímanie. Keď mal dvadsať rokov, prijal sviatost birmovania. Hned po birmovke sa vrátil domov, aby pomáhal na gázdovstve. Túžil však stať sa kňazom. Matka bola nadšená, no otec ho nechcel pustiť. Nebolo peňazí na štúdium, Ján mal už priveľa rokov na také štúdium a otec ho chcel mať radšej doma. Nakoniec mu však dovolil chodiť do malej farskej školy v Écully, ktorú tam otvoril ich farár Charles Balley. Ján mal však veľmi slabú pamäť a veľké medzery vo vedomostiach. Najmä latinčina mu robila veľké problémy. Modlil sa, zapieral, chytala sa ho nechuť. Vykonal si púť k hrobu sv. Františka Regis a to mu dodalo odvahu a trochu sa zlepšil v škole.

V roku 1809 však musel naručovať. Zanedlho na vojne ochorel a dva roky býval v malej dedinke v horách, kde učil deti a povzbudzoval ich svojím zbožným životom. Podľa štátu bol

SV. JÁN MÁRIA VIANNEY



však dezertér a musel sa skrývať. Až roku 1811 udeliли amnestiu všetkým zbehom z vojska, a tak sa mohol vrátiť domov. Mal dvadsaťšesť rokov, keď začal študovať filozofiu vo Verrieres. Štúdium mu išlo veľmi slabo. V roku 1813 nastúpil do seminára v Lyone, no nespravil skúšky a do vyšších ročníkov nepostúpil. Farár Balley ho potom doma doučoval, no ani to nepomohlo. Balley dosiahol, aby ho vyskúšali vo francúzštine. To skúšajúcich uspokojoilo. Videli jeho zbožnosť, a tak sa Ján mohol stať subdiakonom, diakonom a nakoniec v roku 1815 kňazom.

Jeho prvé miesto bolo kaplánka v Écully. Sprvu nemohol spovedať, až po čase mu dali dekrét na spovedanie. Jeho spovednica však bola vždy obľahnutá ľuďmi, ktorí si žiadali jeho radu a duchovnú pomoc. V roku 1817 zomrel farár Balley. Sám Vianney ho zopatril a odprevadil na cestu do večnosti. V roku 1818 vymenovali Jána za

administrátora do obce Ars-Dombes, ktorá sa stala samostatnou farnosťou až roku 1821. Jána tam poslali so slovami: „Je to malá obec a niet v nej veľkej lásky k Bohu, vy ju tam zasejte!“.

Ars bola dedinka asi tridsať kilometrov od Lyonu. Mala iba dvesto-tridsať obyvateľov a bola povestná svojou bezbožnosťou. Kostol opustený, štyri krčmy boli otvorené takmer non-stop, chýbala úcta medzi ľuďmi, nočné zábavy a hýrenia ničili mravnosť, opilstvo prekvitalo. Keď Ján prišiel, dal sa ihneď do roboty. Vyčistil kostol, faru zariadił len najnutnejším nábytkom, spával na zemi, spánok si skracoval a vždy pred spaním sa bičoval. Desať rokov si varil len sám a stále to isté jedlo, len aby ho udržalo pri živote. Navštievoval svojich farníkov, najmä chudobných a pre každého mal milé slovo. Do kostola zadovážil nový oltár, rúcha a pristaval kaplnky. Osem rokov tvrdo bojoval so zlozvykom kliatia v dedine. Dvadsať päť rokov mu trvalo, kým sa podarilo odstrániť hrieštance. Raz sa stalo, že prišiel do verejnej miestnosti, tanečníkov vynhal, hudobníkom a hostinskému zaplatil škodu. V kaplnke sv. Jána Krstiteľa dal napísat výstižný nápis: „Jeho hlava bola cenou za tanec.“

Ján Mária Vianney bol malej a chudej postavy, vlasy mu padali až na ramená, mal vysoké čelo a ohnivé oči mali v sebe nezvyčajné čaro. Vedel aj zavtipkovať. Výsledky jeho namáhavej práce sa dostavovali pomaly, ale isto. Zbožné duše prijímal jeho reformy s radosťou a mali ho v úcte. Takých však bolo málo. Viac bolo takých, ktorým tento farár prekážal. Na biskupský úrad preto písali zlomyseľné listy a ponosovali sa naňho. Arcibiskup však situáciu poznal a Jána plne podporoval. Po čase sa začal kostol napĺňať. Ľudia prestačili pracovať v nedeľu. Už nebolo počuť kliať, v rodinách zavládli kresťanské zvyky. Ján založil Dom prozrečnosti pre dievčatá a siroty zo svojej farnosti. Použil na to svoje dedičstvo.

Od roku 1820 chodieval kázavať aj do okolitých farností, konal misie. V roku 1832 vypukla vo Francúzsku

cholera. Ľudia začali hľadať útechu u farára v Arse. To bol začiatok mnohých pútí. Ľudia z celého Francúzska a všetkého druhu chodievali do Ars, aby mohli vidieť farára, vyspovedať sa u neho a dostať radu. Odhaduje sa, že ročne navštívilo Ars asi stotisíc ľudí. No ani diabol ho nenechal na pokoj. Trápil farára hrmotom, buchotom, nedal mu spať, snažil sa ho znechutiť. Iba posledné roky života mal farár od neho pokoj. Keďže ľudí bolo veľa, Ján dostal na výpomoc mladšieho knaza a neskôr viacerých misionárov. On sám bol stále presvedčený o svojej ničotnosti a dvakrát chcel dokonca z farnosti odísť. No raz sa sám vrátil a druhýkrát ho nepustili samotní farníci. A tak slúžil ďalej. Čítal vo svedomí mnohých ľudí, tridsať rokov strávil denne šestnásť až dvadsať hodín v spovednici. V horlivosti neochaboval. 29. júla 1859 mu prišlo zle. Spovedal a v plnom kostole vykladal katechizmus. Horko-ťažko vydržal do konca. Keď prišiel na faru, musel si ľahnúť. Lomcovala ním horúčka. Dal si zavolať svojho spovedníka, farára z Jassansu. Vyspovedal sa a viac už nehovoril, len mlčky požehňával tých, ktorí za ním prišli, aby ho videli. Dokonca prišiel aj biskup, aby ho ešte



naposledy videl. Vo štvrtok 4. augusta 1859 o druhej ráno farár z Ars zomrel s úsmevom na perách. Mal vtedy sedemdesiat tri rokov.

Zvest' o jeho smrti sa rýchlo rozniesla a tisíce pútnikov prichádzali, aby ho odprevadili na poslednej ceste. Podľa jeho želania bol pochovaný v Arse v lodi farského kostola. Tento kostol sa stal cielom mnohých pútí a miestom modlitieb. V roku 1905 bol vyhlásený za blahoslaveného a v roku 1925 za svätého. Jeho telo sa zachovalo neporušené a dnes je vystavené v novej bazilike v Arse.

Kázeň o láske k blížnemu: „*Na čom je založená láska k blížnemu? Za prvé: Priať blížnemu dobro. Za druhé: Pracovať pre jeho dobro pri každej naskytujúcej sa príležitosti. Za tretie: Znášať a ospravedlňovať chyby blížneho. Na tom spočíva skutočná láska, bez ktorej je nemožné nájsť milosť u Boha a spásu svojej duše.*“ Raz tiež povedal: „*Clovek je tak veľký, že mu nič na svete nemôže stačiť, len keď sa obráti k Bohu, je spokojný.*“

Ján Mária Vianney:

Sviatok: 4. august

Patrón: knazov

Atribúty: spovedacie rúcho (superpelícia, štola, reverenda...)

Jana Marcineková

V TÓNOCH KRÁĽOVSKÉHO NÁSTROJA

V uplynulých mesiacoch potešil tak nás veriacich, ako aj ostatných milovníkov klasickej hudby zážitok z dvoch organových koncertov, na ktorom sa predstavili mladí organisti.

Súčasťou našej odpustovej slávnosti bol aj organový koncert Tomáša

Mihalika, mladého Prešovčana. Čerstvý absolvent parížskeho konzervatória v Lyone „Conservatoire national supérieur de musique et de danse“ sa nám predstavil so skladbami od G. Muffata, F. M. Bartholdyho, F. Schmidta. Na záver pridal ešte dve improvizácie na známe témy z Jednotného katolíckeho spevníka. Svojim repertoárom a virtuozitou dal vyniknúť mnohým zvukovým farbám organa a vysokou úrovňou interpretácie obohatil prítomných o príjemný pocit z koncertu.

Na druhom koncierte nás potešil svojou hrou poľský organista Dominik Pawlik z Krakova – Anin. V jeho podaní sme si mohli vypočuť skladby F. Buxtehudeho, J. S. Bacha, už skôr spomenutého F. M. Bartholdyho a M. Sawu. Skladba jednotlivých diel dala v tomto prípade priestor zväčša barokovej hudbe, ktorá dostala vďaka koncepcii nášho organa (ktorý je zvukovo, intonačne aj výtvarne koncipovaný do obdobia baroka) a výbornej

interpretácii vysokú mieru autenticity a mohli sme sa vďaka tomu „preniest“ o pári storočí späť. Na záver bola čerešničkou na torte známa „Toccata d – mol od J. S. Bacha“.

Sme vďační Pánu Bohu za možnosť povznieť svoje duše vďaka organovej hudbe k Nem. Takisto aj p. dekanovi Polákovi za ich zorganizovanie a aj mestu Rimavská Sobota, ktoré obidva koncerty finančne podporilo v rámci participatívneho projektu.

Jozef Gödri



VARÍME S MARTOU

Prišiel čas krátkych sychravých dní, náhlime sa domov a večery trávime poväčšine zababušení do hrejivej deky so šálkou dobrého čaju. Akosi nám prestali chutiť „ochladzujúce“ pochúťky. Skôr siahneme po horúcej výdatnej polievke, teplej omáčke, či škoricou voňajúcim slivkovom koláči. Navyše vo vzduchu cítiť opojnú vôňu pečenej husaciny či kačaciny. Na našu radosť a smolu tejto úbohej, ale v tomto období dobre vykŕmenej hydiny, z pekáčov vykúkajú ako pozlátené chrumkavé stehienka, prsíčka či krídelká. Nuž my vám v aktuálnom období ponúkame ne-tradičné (ako je už v našej rubrike zvykom) recepty z husacieho a kačacieho mäsa, ktoré v kombinácii s kvalitným vínkom rozprúdia krv v žilách, ale možno aj „nakopnú“ na prechádzku farbami hýriacim jesenným lesom či parkom:



INDICKÉ HUSACIE PRSIA (porcia pre 4 osoby)

Potrebujueme: 600 g vykostených husacích prs

1 pór
1 bielu papriku
1 žltú papriku
1 červenú papriku(kápia)
100 g čerstvých šampiňónov
(alebo sterilizované)
1 sladkú smotanu
kari korenie
korenie gyros
sol'
sójová omáčka
trochu masla
olej
1 dcl bieleho vína
maizenu(múku)na zahustenie omáčky

Príprava: Vykostené husacie prsia nakrájame na pásky, polejeme sójovou omáčkou, cca pol dcl oleja a posypeme kari a gyros korením (z každého korenia po 2 kávových lyžičkach), poriadne premiešame a necháme odstáť v chlad-

ničke cez noc (chuť korenia prenikne do mäsa). Na panvici roztopíme 1 lyžicu masla a pol dcl oleja, pridáme na kolieska nakrájaný pór a jemne posmažíme. Odpočinuté husacie mäso pridáme do smaženého póru a pokračujeme vo varení, až kým mäso nezmäkne, to všetko podlejeme vínom. Potom pridáme nakrájané a umyté šampiňóny a tri druhy farebnej papriky nakrájané na drobné kocky a spolu všetko smažíme. Nakoniec, keď sú mäso aj zelenina mäkké, v pohári rozmiešame smotanu s troškou múky(maizeny) a všetko podlejeme, premiešame, aby omáčka zhustla a všetko spolu prevrelo, podľa chuti osolíme. Túto lahôdku môžeme podávať s kari ryžou, opekanými zemiakmi alebo zeleninovým šalátom podľa chuti.

HUS S GAŠTANOVO-ŽEMĽOVOU PLNKOU

(porcia pre 6 osôb)

Potrebujueme: 1 hus (asi 3000 - 4000 g)

majoránka

sol'

štipka čierneho korenia

1/2 l hydinového vývaru

1 polievková lyžica škrobovej múčky

Plnka

Potrebujueme: 300 g nakrájaných žemieľ na kocky
250 g olúpaných uvarených gaštanov
1 malá cibuľa
1 husacia ečeň
1 čajová lyžička oleja
1/4 l mlieka
4 vajcia
1 lyžica petržlenovej vňate
1 čajová lyžička majoránky
sol'
štipka čierneho korenia
muškátový oriešok

Príprava: Hus zvonku aj z vnútra nasolíme a okoreníme, vnútro hrude vytrieme majoránkou. Mlieko s vajíčkami vyšľaháme a vylejeme na žemle. Cibuľu nakrájame na malé kúsky, orestujeme na oleji a pridáme na malé kúsky nakrájanú pečienku; pridáme bylinky, sol' a korenie. Gaštany nakrájame na kúsky a s cibuľou, pečienkou a petržlenovou vňatou zmiešame do žemľovej masy; ochutíme muškátovým orieškom a majoránkou. Hus naplníme plnkou a dobre uzavrieme krk a hrud'. Do pekáča dáme asi 1 cm vody, hus položíme na prsia a pri 180 °C v predhriatej rúre pomaly necháme piecť asi 1 hodinu. Po hodine hus obrátime a dolejeme vodu, hus často polievame výpekom. Hus pečieme asi 2 a pol hodiny. Po dopečení hus vyberieme a položíme na teplé miesto. Šťavu zlejeme a tuk odoberieme lyžičkou, zalejeme vývarom, necháme prejsť varom a zahustíme škrobovou múčkou. Na záver plnku z husi vyberieme a hus rozporcujeme.

P r í l o h a: krokety alebo žemľová knedľa s bielou kapustou.

KAČACIE PRSIA SO SLIVKOVOU OMÁČKOU (porcia pre 4 osoby)

Potrebuje: 600 g kačacích prs
sol'

Marináda

Potrebuje: 2 čajové lyžičky mletého čierneho korenia
3 kusy anízu (kvietok)
1 ks zázvor (na veľkosť palca)
1 dl červeného suchého vína
2 polievkové lyžice sójovej omáčky

Slivková omáčka

Potrebuje: 6 kusov zrelych sliviek
6 kusov sušených marhúľ
2 polievkové lyžice kryštálového cukru
1 dl vody
2 kusy škorice (drievko)
1 polievková lyžica medu
1 kus limetky
sójová omáčka
rastlinný olej

Príprava: Kačacie prsia nasolíme, zvrchu narežeme iba cez kožu a vložíme ich do misky. Do misky následne pridávame jednotlivé položky na marinádu: čierne korenie, kvietky anízu, strúhaný zázvor, víno a sójovú omáčku. Nakoniec suroviny rukami dobre vmasírujeme do prsičiek, zakryjeme potravinárskou fóliou a necháme v chladničke aspoň hodinu (ideálne cez noc). Na omáčku si nakrájame slivky aj marhule na menšie kocky a dáme ich spoločne dusiť do rozpálenej panvice. Pridáme cukor, vodu, škoricu a med. Všetko spolu povaríme až kým zmes nenadobudne džemovú konzistenciu. Potom scedíme cez sitko a lyžicou pretlačíme všetky mäkké časti scedennej šťavy. Nakoniec omáčku osviežime šťavou z limetky. Prsia sprudka orestujeme na troške oleja z oboch strán (najskôr kožou dole), preložíme ich na plech či zapekaciu misku a pečieme pri teplote 200 °C asi 12 až 15 minút (v závislosti od veľkosti prs). Prsia nakrájame na plátky a prelejeme omáčkou. Podávame s čerstvými listami šalátu alebo zrolované napr. v arabskom chlebe.

EXPRESNÁ KAČKA A L'ORANGE (porcia pre 4 osoby)

Potrebuje: 600 g kačacích prs
sol'
mleté čierne korenie
2 polievkové lyžice hladkej múky
3 kusy pomaranče
2 polievkové lyžice medu
1 ks zázvor (na veľkosť palca)
1 dl červené suché víno
2 polievkové lyžice maslo

Príprava: Kačacie prsia nasolíme, zvrchu narežeme iba cez kožu. Hladkú múku na plytkom tanieri premiešame so štip-

kou soli a čierneho korenia. Do múky potom priložíme prsia kožou dole. V panvici na najnižšom plameni zahrejeme cca jednu kávovú lyžičku masla. Do panvice vložíme prsia kožou dole a zaťažíme ich servírovacím tanierom. Takto sa budú pomaly a rovnomerne piecť na masle a vo vlastnej štave, až kým koža nebude krásne hnedá a chrumkavá. To potrvá v závislosti od intenzity najmenšieho plameňa a panvice cca 12 až 16 minút. Potom prsia obrátime a pečieme ešte asi 5 až 6 minút z druhej strany. Nakoniec prsia vytiahneme z panvice a necháme pár minút odpočívať. Medzitým si pripravíme omáčku. Je vhodné robiť omáčku počas pečenia mäiska, nakoľko dokončovať ju budeme v panvici, hned ako mäsko vytiahneme. Nasekanú kôru z jedného pomaranča dáme variť do malej rajnice spolu s 2 dcl vody. Z dvoch pomarančov vytlačíme a scedíme šťavu a prilejeme ju do rajnice. Jeden pomaranč olúpeme a rozdelíme na mesiačiky a dáme ich variť do omáčky. Ďalej pridáme med a šťavu, ktorú v dlani vytlačíme z postrúhaného zázvoru. Vytiahneme mesiačiky pomaranča a necháme ohrievať na najnižšom plameni. Keď vytiahneme mäsko z panvice, omáčku do nej prelejme, pridáme víntko, maslo a redukujeme asi 2 minútky. Na tenké plátky nakrájané prsia prelejeme pomarančovou omáčkou a na vrch priložíme povarené mesiačiky pomaranča. Ako prílohu volíme čerstvý šalát, kuskus alebo dusenú ryžu.

⇒ Vedeli ste, že ... ⇌

... podľa Biblie začala konzumácia mäsa po veľkej potope sveta, keď Boh uvidel, že „...zmýšľanie ľudského srdca je od mladosti náklonné na zlé...“ (Gn 8,21). Až potom totiž dovolil, aby mali ľudia za pokrm „Všetko, čo sa hýbe a žije...“ (Gn 9,3), ale na počiatku sveta, ako je uvedené v prvej kapitole starozákonnej knihy Genezis, Boh určil ľuďom za potravu „...všetky rastliny s plodom semeňa na povrchu celej zeme a všetky stromy, majúce plody, v ktorých je ich semeno: nech sú vám za pokrm“ (Gn 1,29). Boh však spojil s povolením konzumácie živočíšnej potravy zákaz prijímania mäsa „s dušou, ktorá je v krvi“ (Gn 9,4) a ustanobil aj zoznam čistých zvierat vhodných na konzumáciu, ako aj nečistých, ktorých mäso sa jest nesmie. Tohto zoznamu sa dodnes pridŕžajú Židia, ktorí čisté živočíchy a potraviny, ako napríklad hovädzie mäso zbavené krvi alebo víno bez pridaných číriacich látok, označujú pojmom kóšer. Problematikou čistej a nečistej potravy sa zaoberá aj Nový zákon. Samotný Kristus zrušil delenie potravy na čistú a nečistú, pretože ako je zaznamenané v 15. verši 7. kapitoly Markovho evanjelia: „Človeka nemôže poškvrniť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka, to poškvrňuje človeka“ A v 19. verši je písane, že Kristus „...vyhlásil všetky jedlá za čisté“. Z pohľadu Krista teda nie je dôležité pridržiavanie sa židovských tradícií stravovania, väčšiu dôležitosť prikladá zušľachťovaniu ľudských vlastností.

Alena Perželová

? Vy sa pýtate - Hlas srdca odpovedá !



Máte nezodpovedané otázky, týkajúce sa našej viery, liturgie, Svätého písma, sviatostí a pod.?

Chceli by ste sa niečo „k veci“ spýtať našich duchovných otcov ?

Žiadnen problém, práve pre Vás je totiž určená naša pravidelná rubrika: „*Vysa pýtate - Hlas srdca odpovedá*“.

Napište nám svoje otázky na mailovú adresu *casopishlassrdca@gmail.com*, alebo nechajte v obálke v sakristii nášho kostola; odpoveď zistíme a uverejníme v najbližšom vydaní Hlasu srdca. Na Vaše otázky odpovedá vsdp. Rastislav Polák – dekan, farár.

V aktuálnom vydaní odpovedáme na nasledovné otázky:

Helena, Rimavská Sobota: “Pán dekan, v poslednej dobe sa opäť otvára otázka odluky cirkví od štátu, čo to presnejšie znamená?”

HS: Podľa definície odluka cirkvi od štátu je politická a legislatívna doktrína, ktorá vyhlasuje, že štát a náboženské inštitúcie majú zostať oddelené a navzájom od seba nezávislé. Tento pojem zvyčajne odkazuje na kombináciu dvoch princípov: sekulárnu vládu a slobodu vierovyznania. Vo všeobecnosti sa jedná o širokospektrálnu oblasť, zahŕňajúcu množstvo vysokoodborných aspektov, a teda nielen otázku financovania cirkví, ktorou sa niekedy veľmi zjednodušene odluka cirkví od štátu prezentuje. Týka sa však predovšetkým kompetencií štátu, ktoré uplatňuje voči cirkvám. Predpokladám však, že Vás zaujíma

práve problém financovania cirkví v odlukovom systéme.

V prvom rade je potrebné povedať, že odluka štátu a cirkví bola základnou požiadavkou, ktorá sa objavovala v prvých novembrových výzvach pri spoločenských zmenách v roku 1989. Dodnes sa však nenašla politická vôľa a odvaha presadiť ju. Odluka štátu a cirkví sa nedostala do programu žiadnej z vlád, ktoré odvtedy na Slovensku vznikli. Slovensko je dnes jednou z posledných krajín Európskej únie, v ktorých k odluke štátu a cirkví dodnes nedošlo, pričom v jednotlivých štátoch EÚ platia rôzne modely odluky.

Pri prechode financovania cirkví na odlukový systém (podľa navrhovaných legislatívnych zmien v Slovenskej republike) by došlo k zmene v tom zmysle, že financovanie cirkví by sa zmenilo z neadresného – cez štátny rozpočet – na adresné, prostredníctvom daňovej asignácie (možnosť priamo poskytnúť podiel dane na určitý účel), ktorá by vytvorila priamy vzťah medzi občanmi, cirkvami a charitatívnymi organizáciami. Nový systém by sa dotkol nielen cirkevných aktivít, ale i obnovy národných kultúrnych pamiatok, starostlivosť o ktoré predstavuje podstatnú časť výdavkov registrovaných cirkví a náboženských spoločností v Slovenskej republike. V tejto oblasti na rozdiel od susedných štátov nie je možné čerpať na obnovu pamiatok eurofondy. V Česku opravili z európskych fondov Velehrad, v Poľsku či v Maďarsku sa dokonca opravy väčšiny katedrál hradia z fondov Európskej únie.

Odlukový systém by odstránil previazanosť a závislosť všetkých cirkví odvládnej moci. Zároveň by sa vytvoril priestor pre celkové zvýšenie financií, plynúcich na tieto účely, avšak nie z rozhodnutia politikov, ale občanov samotných.

Jeho podstata by spočívala v tom, že každý občan by sám rozhadol o tom, či chce prispieť na fungovanie registrovaných cirkví a náboženských spoločností, a to prostredníctvom poukázania podielu zaplatenej dane z príjmov fyzických osôb (podobne ako je to dnes so známymi 2 % na verejnoprospešný účel).

Fero a jeho pero



Bolo jedno pero,
mal ho jeden Fero,
zle sa oňho staral,
po zemi ho vál' al.

Raz sa pero nahnevalo
a od Fera utekalo.
Prišiel Fero do školy,
všetci sa ho pýtali:

“Fero, kde máš svoje pero?”
Fero na nich hľadí
a prázdnny peračník drží,
kde je moje pero,
čože sa s ním stalo?

Ked'že Fero
nemal pero
a ani nič nevedel,
v škole len smutný presedel.

Prišla za ním Janka,
dobrá kamarátka,
chce potešiť Fera,
ved' ona má aj tri perá.

Milý Fero,
staraj sa o svoje pero,
lebo sa ti môže stať,
že nebudeš už žiadne pero mať.

Filip Kántor

ZO ŽIVOTA NAŠEJ FARNOSTI



Počas uplynulých mesiacov prebiehalo reštaurovanie nášho Svätostánku, ako aj štukového rámu oltárneho obrazu.
Samotný oltárny obraz je stále kvôli vážnemu rodinnému ochoreniu zo strany reštaurátora v procese obnovy.



Svätá omša na odpustovú slávnosť Narodenia Panny Márie na Májsky



Pri piatkových sv. omšiach účinkuje aj komorný zbor zväčša mladých hudobníkov.



Svätá omša za účasti mužov a otcov rodín našej farnosti.



Zopár momentiek, ktoré vznikli pri nahrávaní adventného večera z nášho kostola. O hudbu sa postarali Ján Csíki a Jozef Gödri, básňami a príhovorom nás sprevádzal vsdp. Rastislav Polák.

Koncert bude vysielaný v adventnom období aj v Tv Rimava. Ďakujeme pracovníkom Tv Rimava za tvorivú spoluprácu.
Ak máte aj vy fotky z diania v našej farnosti, budeme radi, ak sa s nimi podelíte a zašlete na mailovú adresu: casopishlassrdca@gmail.com

Na zamyslenie...

V tomto čísle na tému:

CHRISTIAN LIVES MATTER ALEBO JEDNO TRPKÉ POOHLIADNUTIE SA

Od roku 2014 sa začala šíriť svetom vo veľkom výzva „Black lives matter“ (na životoch čiernych záleží). Áno, na čiernych životoch záleží. Je to pravda a nijaký normálny človek nepochybuje, že je to tak, pretože to tak je. A je to pravda práve preto, že na každom živote záleží. Všetci sme ľudské bytosti, každý z nás. Máme duše. Farba pokožky nemá vplyv na morálku hodnotu. Na všetkých životoch záleží rovnako. Všetci sme stvorení Bohom. Nakoniec všetci zomrieme. Toto nič nemôže zmeniť – ani bohatstvo, ani sláva, ani rasa a ani vierovyznanie. Každý život je presne taký cenný ako každý iný život. Táto myšlienka tvorí základ našej kresťanskej viery. Nám kresťanom musí byť jasné, že skutočným problémom je hriech, nie pokožka, nie vierovyznanie! Dovoľujem si teda parafrázovať známu výzvu vo význame „Christian lives matter“ (na životoch kresťanov záleží). Presne to mi totiž napadlo po zhliadnutí galavečera OTO 2020. Priznám sa, nezvyknem pozerať tieto slovenské hry na amerických Oscarov, ale keď som okolo seba počula a čítala množstvo kritiky na adresu tohtoročného jubilejného 20. ročníka projektu, nedalo mi a zhliadla som reláciu v archíve. No a ostala som v nemom úžase, pýtajúc sa samej seba, či je toto na Slovensku – krajine v srdci kresťanskej Európy vôbec možné?

Podľa obsahu už názov je podľa mňa úplne „od vecí“ - toto predsa nie je Osobnosť Televíznej Obrazovky, prepáčte za expresívny výraz, ale výstižnejšie by bolo STO – Stoka Televíznej Obrazovky (čest' výnimkám, ktorým sa touto cestou ospravedlňujem). Mimochodom, celá pôvodná slovenská televízna tvorba už začína naberať ráz bezduchej, primitívny humorom oplývajúcej kultúry.

Ale vráťme sa k OTO-vi. Za asi najväčší problém celého faux pas považujem fakt, že sa jednalo o galavečer osobností, odvysielaný verejnoprávnu televíziou (!) v čase najväčšej sledovanosti, nešlo o súkromnú pártu kommerčnej televízie s priamy prenosom po polnoci, kedy sa už všetci smejú na čomkoľvek a na ničom, kedy sa už aj čivava celebritnej televíznej rosničky krúti „na mol“ po parkete. Ústrednou tému večera bol „Boh šoubiznis“, pričom v celom programe mohol divák najst paralely s katolíckym učením, avšak značne zosmiešneným. Slovenská „smotánka“ odštartovala večer slovami „Na počiatku bolo svetlo z televízneho prijímača. Svetlo žiarivejšie než ľudský úsmev po negatívnom teste na covid,“ čím dosť nešťastne parafrázovala Evanjelium podľa Jána. Protináboženský postoj udalosti sa ďalej prejavil v scéne, kedy tri sudičky, stvárnené ako rehoľné sestry, obdarúvali slovenského herca talentom, čím si prisúdili rolu Boha. Navyše sa celá scéna odohrávala v prostredí pripomínajúcim kostol. V podaní Diany Mórovej a Jakuba Prachařa počas večera zaznelo aj desatočo pretvorené do desiatich pravidiel šoubiznisu. Vrcholom nevkusu a pravoplánového humoru bola dokrútku ku kategórii spevák roka, počas ktorej sa všetci nominovaní – raper Kali, Adam Ďurica a Ondrej Kan-

dráč – spovedali zo všetkých svojich šoubiznisových hriechov. Spovednicu nahradili kabínkové záchody a spovedníka hlas Richarda Stankeho. Mimochodom, Ondrej Kandráč – miláčik národa, veriaci chlapec z východu vo svojom ospravedlnení uviedol, že zahral to, čo bolo v scenári. Nuž napadlo mi, čoby asi urobil, keby v tom scenári mal časť o tom povestnom skoku do studne, alebo je to o tom, že keď sa človeku darí na každom fronte, akosi na Láskavého Boha začína zabúdať?

Ako balzam na moju zarmútenú dušu zapôsobili slová ocenenej Simy Martausovej, ktorá sa ako jedna z mála veľmi rýchlo zorientovala v chabej zábave: „A nechcem zabudnúť podčakovať tomu najdôležitejšiemu pre mňa – Pánu Bohu, ktorý je teda pre mňa trochu iný ako ten z tých dokrútok. Teda dosť iný, vlastne úplne iný. Takže Pánu Bohu ďakujem hlavne, pretože on mi dal ten dar, že sa o svoje piesne môžem s ľuďmi deliť. A preto sa nikdy nebudem zaňho hanbiť, ani si z neho robiť srandu. Pekný večer ešte.“ „Naozajstnému Bohu“ podčakoval aj filmový a televízny producent Ján Mojto, ktorý sa stal členom Siene slávy. Mojto je podpísaný pod viacerými svetovo uznávanými filmami, ako Pád tretej ríše, Oscarom ocenený film Životy tých druhých či seriál Babylon Berlín. Ale možno ho nájsť aj za produkciou Tisícročnej včely či Perinbaby.

V návale úbohých gagov a trápných viet zaznala aj jedna (možno nechtiac) pravdivá myšlienka: „Pozerat OTA je ako pozerať tenis. Po štyroch hodinách je ti prakticky úplne jedno, kto vyhrá, hlavne nech sa to už skončí.“ Veľká pravda. Na pozadí tejto mediálnej trápnosti vystáva však viacero celkom vážnych otázok:

Ako je možné, že verejnoprávna inštitúcia akou RTVS určite je, vzbudzuje pohoršenie kresťanov (nehovoriac o tom, že drvivá väčšina obyvateľov Slovenska sa hlási ku kresťanskej viere), nerešpektuje zásady svojho poslania, ustanovené zákonom, a je finančovaná najmä z verejných finančných prostriedkov. Podľa zákona je RTVS médium, ktoré v rámci služieb verejnosti v oblasti vysielania poskytuje programovú službu, ktorá je okrem iného pripravovaná s pocitom spoločenskej zodpovednosti a ktorá rozvíja kultúrnu úroveň divákov?

Ako je možné, že všetci tí, ktorí tak hlasno kričia za odluku Cirkvi od štátu si nechávajú platiť od katolíkov za to, že ich potom ponižujú a zosmiešňujú? Oni však nemienia platiť zo svojich daní nič katolícke.

Ako by bol vnímaný podobný program ako OTO 2020, keby sme sa do popuku váľali nad scénkami, v ktorých by pobebovali ortodoxní Židia v jarmulkách, homosexuáli či feministky, alebo nebodaj moslimi (no všetci vieme, ako drahö vyšli takéto vtípky napr. redakciu francúzskeho satiristického týždenníka Charlie Hebdo v roku 2015)? Ak sa RTVS rozhodla parodovať a zosmiešňovať, tak potom by sa mala vzdať dvojakého metra. Takže áno, priatelia, Christian lives matter (aj). Nikto nemá právo znevažovať našu vieru a dehonestovať kultúrne a duchovné dedičstvo Slovenska, ku ktorému kresťanstvo a jeho hodnoty bezpochyby patria. Aj keď sa možno zanedlho dozvieme, že takýto názor je extrémistický a hraničí s vyvolávaním náboženskej neznášanlivosti...

Alena Perželová

FARSKÉ OZNAMY

PROGRAM SV. OMSÍ POČAS VIANOČNÝCH SVIATKOV

Vysluhovanie sviatosti zmierenia mimo sv. omší vo farskom kostole:

17. 12. 2020 (štvrtek) farský kostol 10:00 – 12:00 h
22. 12. 2020 (utorok) modlitbový večer k úcte sv. Šarbela od 17:00 – 18:30 h
23. 12. 2020 (streda) celodenná sv. spoved' od 9:00 h – 18:00 h

počas Vianoc nespovedáme !!!

24. 12. 2020 Štedrý deň

Ráno sv. omša o 6:30 h NEBUDE !!!

sv. omše z vigílie

Farský kostol

- 16:00 h (slov. s požehnaním Betlehemov)
22:00 h (slov.)
24:00 h (mad.)

Zacharovce 20:30 h

Čerenčany 20:30 h

Dúžava 20:30 h

Kružno 24:00 h

25. 12. 2020 Narodenie Pána

Farský kostol

- 6:30 h (slov. vyhradená pre seniorov)
7:30 h (slov.)
9:00 h (mad.)
10:30 h (slov.)
15:00 h (mad. vyhradená pre seniorov)
16:00 h (slov. vyhradená pre seniorov)
17:00 h (slov.)

Čerenčany 8:00 h Kružno 9:15 h

Dúžava 9:30 h Zacharovce 10:30 h

26. 12. 2020 Sv. Štefan, prvý mučeník

Farský kostol

- 7:30 h (slov.)
9:00 h (mad.)
10:30 h (slov.)
17:00 h (slov. už vigília z nedele)

Čerenčany 8:00 h

Kružno 9:15 h

27. 12. 2020 Slávnosť Svätej rodiny

Farský kostol

- 6:30 h (slov. vyhradená pre seniorov)
7:30 h (slov.)
9:00 h (mad.)
10:30 h (slov.)
17:00 h (slov.)

Čerenčany 8:00 h

Zacharovce 10:30 h

Kružno 9:15 h

Dúžava 9:30 h

31. 12. 2020 Silvester

Ráno sv. omša o 6:30 h NEBUDE !!!

Sv. omše s ďakovnou pobožnosťou na konci roka:

Farský kostol

- 15:00 h (mad.)
16:30 h (slov.)

1. 1. 2021 Slávnosť Panny Márie Bohorodičky

Farský kostol

- 7:30 h (slov.)
9:00 h (mad.)
10:30 h (slov.)
17:00 h (slov.)

Čerenčany 8:00 h

Zacharovce 10:30 h

Kružno 9:15 h

6. 1. 2021 Zjavenie Pána

Farský kostol

- 7:30 h (slov.)
9:00 h (mad.)
10:30 h (slov.)
17:00 h (slov.)

Kružno 9:15 h

Zacharovce 10:30 h

Požehnanie domov

Tento rok nebudeme chodiť požehnávať príbytky kvôli pandémii.

Štedrá večera v našej farnosti

Štedrá večera začne v našej farnosti za zvuku zvonov veže nášho farského kostola o 17:30 h.

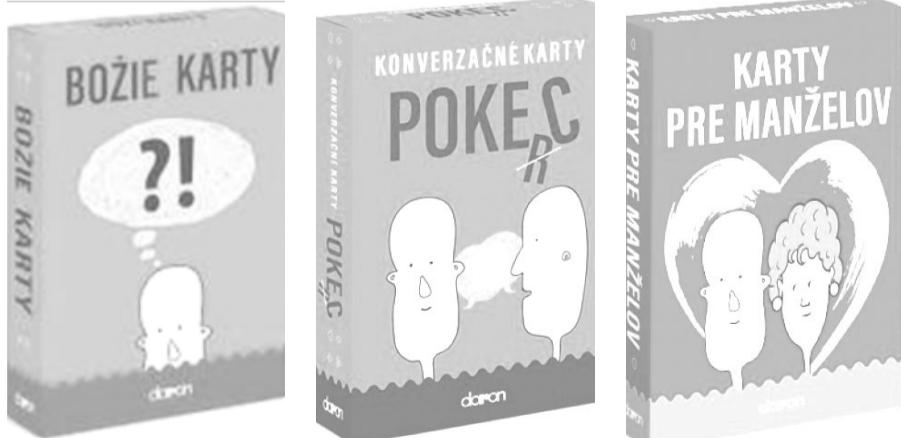
Duchovné „vychytávky“ z obchodu ZDENKA



ČEREŠNIČKA NA TORTE

Karty nemusia byť len „čertove obrázky“ Čoraz častejšie si všímam v ponuke u Zdenky – či už priamo v obchode alebo na vysunutom mieste v kostolíku zvláštne „hracie“ karty, ich obsah je vskutku zaujímavý a počas dlhých zimných večerov stojí za vyskúšanie: Božie karty (pomôžu nám žiť ako Ježišovi učenici, stávať sa „Božími ľuďmi“, možno ich použiť individuálne, v rodine či v spoločenstve), Karty pre manželov (sú vynikajúce pre prehlbovanie manželského vzťahu, neslúžia sice na kartovú hru, ale obsahujú sadu užitočných impulzov doplnených o predsačzatia a podnety na utuženie manželstva), konverzačné karty Poke(r)c – táto hra sa nedá vyhrať – ako väčšina kartových hier – bluffovaním či podvádzaním (preto to „r“ v názve – nedá sa vyhrať s „poker face“), práve naopak je úprimná a otvorená.

Alena Perželová



HLAS SRDCA štvrtročník rímskokatolíckej farnosti Rimavská Sobota. Vydáva rímskokatolícka cirkev farnosť Rimavská Sobota. Adresa: Hlavné námestie 29, 97901 Rimavská Sobota. Kontakt: 0475631031, email: casopishlassrdca@gmail.com, Recenzoval: Rastislav Polák. Redakčná rada; šéfredaktorka: Alena Perželová, členovia - Rastislav Polák, Štefan Baláž, Ján Horvát, Jozef Koronczi, Martina Luptáková, Mária Balázsová, Helena Krpeľanová, Jana Marcineková, Zuzana Gödriová, Jozef Gödri. Web: www.rimavskasobota.fara.sk

Ruženec je nepochybne jednou z najznámejších a najobľúbenejších modlitieb v tradícii Rímskokatolíckej cirkvi. Ale uvedomujú si dnes katolíci prínos tejto stáročnej pobožnosti? Odpoveď možno nájdeme v publikácii *Prečo ruženec? Prečo dnes?* autorky Gretchen Crowe – americkej redaktorky. Ponuka myšlienkov bohaté a podnetné spisy svätých mužov a žien, ktorí milovali túto mariánsku modlitbu a boli jej oddaní. Spoločne tvoria presvedčivý argument, prečo je modlitba ruženca v 21. storočí dôležitejšia než kedykoľvek predtým.

Publikácia *Prečo ruženec? Prečo dnes?* je prístupná a inšpiratívna zbierka textov pretkaných osobnými zážitkami, ktoré podporujú osiem závažných dôvodov, prečo by ruženec mal byť podstatnou súčasťou života každého katolíka.

Potrebuje ruženec...

- aby sme prelomili hluk... s kardinálom Albínom Lucianim (pápežom Jánom Pavlom I.);
- pre hlbšiu oddanosť Cirkvi... s bl. Fultonom J. Sheenom;
- na posilnenie rodín... s otcom Patrickom Peytonom, ružencovým kňazom ;
- pre rast v kresťanskom učenictve... s pápežom svätým Jánom Pavlom II.;
- za mier vo svete... s otcom Hubertom F. Schifferom SJ;
- ako zbraň proti zlu... s pápežom Piom XII.;
- na boj so sekularizmom... s pápežom Levom XIII.;
- aby sme sa stali svätými... s pápežom svätým Jánom XXIII., svätoú Matkou Terezou, svätým kardinálom Newmanom a mnohými ďalšími.

Kniha Prečo ruženec? Prečo dnes? nie je typická príručka o ruženci.

Je to kniha, ktorá vás mnohorako povzbudí, aby ste časťe siahli po ruženci, a tak získali dary, ktoré ponúka svetu i každému z nás.



OTVÁRACIE HODINY OBCHODU ZDENKA:

| | |
|-----------|---------------|
| POНDELOK: | 09:00 - 13:00 |
| UTOROK: | 09:00 - 17:00 |
| STREDA: | 09:00 - 13:00 |
| ŠTVRTOK: | 09:00 - 17:00 |
| PIATOK: | 09:00 - 13:00 |
| SOBOTA: | ZATVORENÉ |
| NEDEĽA: | ZATVORENÉ |